

Arrest

nr. 273 316 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2018 verliest de verzoekende partij haar verblijfsrecht.

1.2. Op 8 april 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder K.N. van Belgische nationaliteit.

1.3. Op 13 april 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te

verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 258 181 van 14 juli 2021 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 13 december 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.04.2021 werd ingediend door:

(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Borgerhout

(...)- heden in detentie

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De aanvraag werd reeds geweigerd door de gemeentelijke overheid op 13.04.2021, deze beslissing werd echter bij arrest 258 181 dd. 14.07.2021 vernietigd. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische moeder, K.N. (...) (RR: (...)), in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene op 13.10.1999 werd aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt zijnde, in bende;

Overwegende dat betrokkene op 23.11.1999 werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, hetzij om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven, hetzij om uw vlucht te verzekeren, door twee of meer personen (feit gepleegd op 13.10.1999).

Er werd hem op 21.12.1999 een voorlopige invrijheidstelling toegekend;

Overwegende dat betrokkene op 14.02.2000 opnieuw werd aangehouden en op 15.02.2000 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens uitgifte valse bankbiljetten, mededader.

Op 16.03.2000 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven;

Overwegende dat betrokkene nog diezelfde dag (16.03.2000) opnieuw aangehouden werd en op 17.03.2000 onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van het bewerkstelligen of vergemakkelijken van een ontvluchting, als mededader.

Op 21.03.2000 werd het aanhoudingsmandaat opgeheven;

Overwegende dat betrokkene werd op 08.08.2000 aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen wegens diefstal met geweld of bedreiging in bende, poging tot diefstal, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, op heterdaad betrapt, in bende, als mededader;

Overwegende dat betrokkene op 16.10.2000 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 23.03.2000).

Op 28.11.2000 werd de voorlopige invrijheidstelling die u op 21.12.1999 toegekend werd, ingetrokken.

Er werd hem vervolgens op 18.12.2000 een voorlopige invrijheidstelling toegekend;

Overwegende dat betrokkene op 30.03.2001 aangehouden en opgesloten werd onder aanhoudingsmandaat wegens diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens;

Overwegende dat betrokkene op 19.12.2001 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen bij verstek werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal, met geweld of bedreiging (feit gepleegd op 28.02.2001);

Overwegende dat betrokkene op 26.06.2003 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een bijkomende gevangenisstraf van 11 jaar in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan verboden wapendracht, nl. een vouwmes (feit gepleegd in de nacht van 27.06.2000 op 28.06.2000); aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende

voorwerpen of hebbende doen geloven dat u gewapend was, met een blijvende fysieke of psychische ongeschiktheid tot gevolg (feit gepleegd op 27.03.2001). Het Hof van beroep van Antwerpen stelde vast dat de misdrijven die het voorwerp waren van de vonnissen van 16.10.2000, 19.12.2001 en de huidige feiten de voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet en dat de uitgesproken straffen onvoldoende waren voor een juiste bestraffing van al de feiten;

Overwegende dat betrokkene op 02.11.2004 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan het in brand steken van een, aan een ander toebehorend roerend goed met uitzondering van een schip, een vaartuig of een vliegtuig, namelijk een matras die aan de gevangenis Antwerpen toebehoorde, de daad van dien aard zijnde dat aan deze laatste ernstig nadeel kon berokkend worden; aan mondelinge bedreigingen onder een bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of op eigendommen; aan opzettelijke beschadiging of vernieling (feit gepleegd tijdens detentie op 17.09.2003);

Overwegende dat betrokkene op 12.02.2010 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling wegens slagen te hebben toegebracht aan penitentiaire beambten in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun

bediening, met de omstandigheid dat de slagen, bloeduitstorting, verwondingen of ziekte hebben veroorzaakt (feit gepleegd tijdens detentie op 22.03.2008);

Overwegende dat betrokkene op 30.12.2010 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen aan een penitentiair beampte, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan bedreiging onder een bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (feit gepleegd in detentie op 13.03.2010);

Overwegende dat betrokkene op 24.10.2011 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen, met voorbedachten rade (feit gepleegd tijdens detentie op 06.09.2009);

Overwegende dat betrokkene op 16.02.2012 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brugge tot een bijkomende gevangenisstraf van 5 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen of verwondingen aan penitentiair beambten (feit gepleegd tijdens detentie op 21.05.2010). De Correctionele Rechtbank van Brugge stelde vast dat het misdrijf dat het voorwerp was van het vonnis van 30.12.2010 en het huidige feit de voortgezette uitvoering waren van eenzelfde misdadig opzet en dat de uitgesproken straf onvoldoende was voor een juiste bestraffing van al de misdrijven;

Overwegende dat betrokkene op 27.01.2015 werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan bedreiging onder een bevel of onder een voorwaarde met een aanslag op personen of op eigendommen (feit gepleegd tijdens detentie op 21.02.2014);

Overwegende dat betrokkene op 01.10.2015 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen ingevoerd, vervaardigd, aangeschaft of in bezit gehad te hebben, voor persoonlijk gebruik, nl. cannabis (feit gepleegd tijdens detentie op 29.03.2015);

Overwegende dat betrokkene op 09.11.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende; aan opzettelijke slagen en verwondingen (feiten gepleegd op 29.11.2015 toen u in elektronisch toezicht zat); Het vonnis bestraft eveneens de feiten, bepaald door het vonnis C. Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde dd. 21.03.2018, van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, een postbode, een brandweerman, een lid van de civiele bescherming, een ambulancier, een arts, een apotheker, een Kinesitherapeut, een verpleegkundige, een lid van het personeel aangesteld voor het onthaal in de spoeddiensten van de verzorgingsinstellingen, een maatschappelijk werker of een psycholoog van een openbare dienst, in de uitoefening van hun bediening (herhaling);

Overwegende dat betrokkene op 09.01.2019 door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan opzettelijke slagen en verwondingen, met de omstandigheid dat de

slagen of verwondingen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende;

Overwegende dat betrokkene op 21.03.2019 door de Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan verkrachting van een meerderjarige, op een bijzonder kwetsbare persoon alsook aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een bijzonder kwetsbare persoon. Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en werd voor vijfjaar uit zijn rechten ontzet;

Overwegende dat betrokkene op 20.11.2019 door de Correctionele Rechtbank van Leuven werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig gemaakt had aan het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met de omstandigheid dat de slagen bloedstorting, verwonding of ziekte veroorzaakt hebbende;

Overwegende dat betrokkene op 15.07.2020 door de Correctionele Rechtbank van Luik werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling daar hij zich schuldig gemaakt had aan enerzijds opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, een postbode, een brandweerman, een lid van de civiele bescherming, een ambulancier, een arts, een apotheker, een kinesitherapeut, een verpleegkundige, een lid van het personeel aangesteld voor het onthaal in de spoeddiensten van de verzorgingsinstellingen, een maatschappelijk werker of een psycholoog van een openbare dienst, in de uitoefening van hun bediening, een van de drijfveren bestaande in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap of een fysieke eigenschap; en anderzijds aan het plegen van een terroristisch misdrijf (herhaling).

De feiten betroffen het moedwillig toebrengen van slagen en verwondingen aan een begeleider in het gesloten centrum të Vottem op 05.06.2018 waarbij hij het slachtoffer geprovoceerd, vernederd en beledigd heeft omwille van diens huidskleur, en de door betrokkene toegebrachte slagen (te weten op zijn minst een vuistslag alsook zou betrokkene getracht hebben zijn vingers in de ogen van het slachtoffer te duwen) aan het slachtoffer vier maanden arbeidsongeschiktheid hebben veroorzaakt. De tweede tenlastelegging hadden betrekking op het feit dat betrokkene zich bij verschillende gelegenheden, schreeuwend, heeft verheugd over de moord op twee politieagenten tijdens de aanslagen van 28 mei 2018; dat hij verklaarde dat als hij naar Marokko zou worden teruggestuurd, hij binnen 24 uur naar België zou komen om "alles op te blazen" en ernstige daden te begaan; alsook dat dit alles geschiedt in een algemene context: zo onderhield betrokkene sinds 2010 contacten met Trabelsi, zijn verschillende leden van zijn familie naar Syrië vertrokken om te vechten, is zijn entourage radicaalislamitisch, en koestert betrokkene wrok jegens de vertegenwoordigers van de autoriteiten en een haat jegens het systeem. Bij de straftoemeting hield de rechtbank rekening met de schendingen van de openbare orde, de intrinsieke ernst van de feiten, de bedreiging van de openbare veiligheid, betrokkenes uitgebreide strafblad waarbij het Hof in het bijzonder wijst op verschillende veroordelingen wegens ernstige gewelddaden, en de staat van gerechtelijke recidive waarin hij verkeerde ten aanzien van het vonnis dat door de correctionele rechtbank van Antwerpen tegen hem is uitgesproken.

Op 02.08.2018 stelde de Veiligheid van de Staat¹ een nota betreffende betrokkene op waarin aangehaald wordt dat betrokkene beschouwd wordt als een FTF categorie 5 en hij sedert 2010 opgevolgd wordt gelet hij een kennis

1 De VSSE, i.e. de burgerlijke Inlichtingen- en veiligheidsdienst, heeft conform de v/et van 30 november 1998 houdende regeling van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten als opdracht:

- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door de Nationale Veiligheidsraad, of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van de Nationale Veiligheidsraad, bedreigt of zou kunnen bedreigen;
- het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van de Nationale Veiligheidsraad worden toevertrouwd;
- het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op de activiteiten van buitenlandse inlichtingendiensten op Belgisch grondgebied;
- het uitvoeren van alle andere opdrachten die haar door of krachtens de wet v/orden toevertrouwd.

is van Trabelsi Nizar en hij de intentie had te vertrekken naar Syrië. Ook in zijn onmiddellijke omgeving is er sprake van islamitisch radicalisme. Zo zou hij meerdere familieleden hebben die zich in Syrië zouden bevinden (dijhadisten) en was zijn zus wegens moord in de gevangenis verblijft/verbleef (huidige stand van zaken is niet duidelijk), dewelke gehuwd was met D. M. dewelke eveneens gekend is voor terrorisme.

Op 28.07.2020 meldde de VSSE over geen verdere informatie te beschikken sinds zijn vrijstelling uit de gevangenis op 28.05.2018. Heden echter is betrokkene terug in detentie sinds 25.08.2020.

Op 28.05.2018 liet het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging2 (hierna het OCAD) weten dat de terroristische en extremistische dreiging die uitgaat van betrokkene nog steeds wordt beoordeeld als ernstig, niveau 3. Op 07.08.2018 ontvingen wij tevens een dreigingsevaluatie van het OCAD voor betrokkene. Een geactualiseerde dreigingsanalyse werd ontvangen op 12.07.2021. Daaruit komt voort dat betrokkene wordt beschouwd als een Terrorisme Veroordeelde (TV) omdat hij veroordeeld is voor een terroristisch misdrijf bedoeld in Boek II, Titel I ter van het Strafwetboek. De dreiging die uitgaat van de betrokkene wordt actueel ingeschaald als niveau 3 (ernstig):

Uit de dreigingsevaluatie van OCAD blijkt dus dat zij betrokkene tot op heden inschalen als niveau 3 (ernstig) inzake terrorisme en extremisme. Het OCAD verwijst hiervoor naar zijn crimineel en gewelddadig verleden waardoor hij als geradicaliseerde multirecividerende gedetineerde gekend staat. Hij werd al veelvuldig veroordeeld voor gewelddadige misdrijven, zoals diefstal met geweld of bedreiging, bendevoering, opzettelijke slagen en verwondingen, dragen van verboden wapens, verkachting,... alsook voor terroristische misdrijven (art. 137 en art. 138w). Het OCAD stelt verder dat betrokkene op vlak van ideologie veel frustraties heeft ten opzichte van de maatschappij en dat hij wraakgevoelens koestert tegenover het gezag (politie, gesloten centrum, cipiers,...) in het bijzonder. Zo verheugde hij zich over de aanslag op twee politieagenten te Luik in 2018 en suggereerde dat men van hem hetzelfde kan verwachten. Evenwel blijft actueel onduidelijk in welke mate betrokkene werkelijk doordrongen is van een extremistische ideologie. Op het gebied van sociale contacten onderhield lange tijd intensieve contacten met veroordeelde terroristen en andere problematisch geradicaliseerden, zowel binnen als buiten de gevangenis. De afgelopen twee jaren zijn er weinig tot geen signalen opgedoken dat betrokkene er structurele contacten op nahoudt in detentie met andere extremisten, eveneens lijken zijn plannen om naar Syrië of Irak te vertrekken actueel naar de achtergrond verdwenen. Echter, gelet op betrokkenes lange criminele parcours, kan DVZ er niet zomaar vanuitgaan dat betrokkene een andere weg zou zijn ingeslagen. Het OCAD stipt eveneens aan dat betrokkene gekend staat omwille van zijn hoge impulsiviteit en zeer gewelddadig karakter, gecombineerd met een lage controle over zijn eigen handelen. *Op het gebied van psychische problematiek kan betrokkene beschouwd worden als een persoon die een vijandig en wantrouwend wereldbeeld heeft, zeker wanneer het gaat over overheidsinstanties (o.a. justitie) die hem in zijn overtuiging onrechtvaardig en onredelijk behandel(d)en (hebben) en viseren. Gevoelsmatig overheerst boosheid en frustratie; welke als triggers kunnen gezien worden voor het gebruik van geweld. Gedragmatig blijken impulsiviteit en dominantie zijn functioneren te karakteriseren. Betrokkene kwam reeds van op zeer jonge leeftijd in contact met justitie en beging doorheen de jaren veelvuldig strafrechtelijke feiten die ook divers van aard waren. Daarnaast lijkt er weinig strafgevoeligheid getuige hiervan de herhaaldelijke veroordelingen, en talrijke toegekende - doch mislukte - strafuitvoeringsmodaliteiten of hem opgelegde juridische voorwaarden. Waarin het verleden evidentie was voor de aanwezigheid van middelengebruik, is het op heden echter niet duidelijk in hoeverre betrokkene nog middelen gebruikt/misbruikt. Concluderend kunnen we vaststellen dat hij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld, erg grote haatgevoelens heeft tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen. Hij heeft duidelijke connecties in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar het is nog niet duidelijk of hij ook effectief geradicaliseerd is."

Zoals gesteld is betrokkene heden terug in detentie sinds 25.08.2020 ten gevolge van de reeds aangehaalde veroordeling op 15.07.2020 door de Correctionele Rechtbank van Luik.

2 Het OCAD maakt overeenkomstig de v/et van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging en het koninklijk besluit van 28 november 2006 tot uitvoering van de wet van 10 juli 2006 betreffende de analyse van de dreiging, punctuele of strategische evaluaties over de terroristische en extremistische dreigingen in en tegen België . Het OCAD doet dit voornamelijk op basis van inlichtingen die het verkrijgt van de zgn. ondersteunende diensten

Iedere evaluatie van het OCAD zal overeenkomstig artikel 11. § 6, van hogervermeld koninklijk besluit van 28 november 2006 het niveau van de dreiging bepalen door zich te steunen op een beschrijving van de ernst en de waarschijnlijkheid van het gevaar of van de dreiging.

De verschillende dreigingsniveaus zijn:

1. het "Niveau 1 of LAAG" indien blijkt dat de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse niet bedreigd is;
2. het "Niveau 2 of GEMIDDELD*" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is;

3. het "Niveau 3 of ERNSTIG" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse mogelijk en waarschijnlijk is;

4. het "Niveau 4 of ZEER ERNSTIG" indien blijkt dat de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse ernstig en zeer nabij is.

Het mag dan ook aangenomen worden van iemand met het uiteengezette criminele palmares en dergelijke niet-positief-evoluerende attitude, dewelke bovendien sinds 1999 bijna onophoudelijk in strafuitvoering is, dat hij een reëel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving.

Uit het geheel van het administratief dossier dient dan ook geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene dient geweigerd te worden.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde.

Uit de talrijke misdrijven die betrokkene gepleegd heeft en waarvoor hij ook schuldig werd bevonden, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu, een totaal gebrek aan respect voor overheidsinstellingen, politiediensten en justitie, alsook een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit – ook ten aanzien van kwetsbare personen, en blijken zijn daden bovendien ook nog eens door racisme ingegeven.

Daarnaast had hij eveneens sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed.

Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid.

Er liggen thans geen elementen voor waaruit zou blijken dat betrokkene het radicaal islamitisch gedachtegoed werkelijk vaarwel zei en de kans dat hij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen zijn leven terug op de rails te krijgen, lijkt eerder klein, gelet op de kansen die hem werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke hij keer op keer verbrodde. Daarbij dient eveneens benadrukt te worden dat ook in detentie en dus onder strikte opvolging betrokkene er klaarblijkelijk niet in slaagt zich gedeisd te houden (cfr. verschillende veroordelingen wegens feiten gepleegd in detentie). In elk geval is er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of een kentering in betrokkenes leven op te merken. Tot slot kan opnieuw worden aangestipt dat ook het OCAD betrokkene nog steeds als gevaarlijk beschouwt en een niveau 3 toekent inzake extremisme en terrorisme.

Het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben. De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Betrokkens is geboren in België en heeft heel wat familieleden in België wonen. Noch het langdurige verblijf in België, noch zijn familiaal leven heeft hem al die tijd weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. Betrokkene heeft reeds van op heel jonge leeftijd zich er onophoudelijk toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt eens te meer bevestigd door zijn lijvig strafblad, de aard van de feiten en de evolutie in de ernst van de gepleegde feiten waar hij telkens voor veroordeeld wordt. Het langdurige verblijf is uiteraard slechts relevant voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Dit kan echter niet worden vastgesteld.

Betrokkene is dus geboren in België en heeft voor zover geweten geen partner of minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkenes vader (B.M. (...), geboren op 01.01.1957, Belgische nationaliteit sinds 22.10.2001) en moeder (K.N. (...), geboren op 16.03.1960, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) wonen in België net zoals zijn 2 broers (B.R. (...), geboren op 15.01.1983, Belgische nationaliteit sinds 15.10.2001; B.A. (...), geboren op 04.03.1984, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) en zus (B.S. (...), geboren op 31.08.1986, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002). Verder heeft betrokkene nog 5 halfbroers en 3 halfzussen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij (bijna ononderbroken) opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen en zich almaar meer is blijven afzetten tegen de maatschappij waarin hij zich begeeft en die hem jarenlang kansen heeft geboden. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent bij huidige aanvraag niets voor, het is evenwel gelet op al het voorgaande redelijk aan te nemen dat zijn sociale en maatschappelijke binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan: immers, zoals ook het OCAD vaststelt, heeft betrokkene een ernstige voorgeschiedenis qua geweld, koestert hij erg grote haatgevoelens tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen, en heeft hij ook duidelijke connecties in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar is het nog niet duidelijk of hij ook effectief geradicaliseerd is.

Uit niets kan in elk geval enige inkeer blijken bij betrokkene, hetgeen het gevaar dat van hem uitgaat versterkt.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat zijn broer B.A. (...) werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf wegens moord, en ook zus B.S. (...) werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf wegens moord. Door lezing van het volledige dossier kan de vraag dan ook gesteld worden of de milieus waar betrokkene zich telkens ophoudt en de mensen door wie hij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op hem, dan wel of zij van positieve invloed zijn. In elk geval kunnen ze geen beletsel vormen voor huidige beslissing.

Daar waar de gezinsband normaliter tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hem en de in het Rijk verblijvende familieleden. Het gegeven dat sommige familieleden betrokkene in de gevangenis zouden komen bezoeken, toont geenszins een concrete afhankelijkheid aan. Ook uit het loutere feit dat betrokkene, voor detentie, op eenzelfde adres woonachtig was als referentiepersoon (in casu betrokkenes moeder), dat hij welkom zou blijven om opnieuw bij haar in te trekken bij vrijstelling, en uit de elementen die referentiepersoon destijds in haar schrijven d.d. 26.07.2017 ter sprake brengt, kan niet afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw moeder, broers en zussen wordt niet aangenomen. Het staat betrokkene dan ook vrij de contacten met zijn familie in België op een andere manier te onderhouden, bv. middels (korte) bezoeken in het land van herkomst of origine of enig derde land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, alsook middels moderne communicatiemiddelen. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet niet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt de familieleden, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, betrokkene niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en dat betrokkene het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken. Uit niets blijkt dat betrokkene enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat hij daar niet in zou slagen zonder de nabijheid van referentiepersoon.

Hoe dan ook: het gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, geeft blijk van een afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen betrokkene zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden onophoudelijk en tot op heden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde en de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. Uit niks blijkt dat de banden die

betrokkene tijdens zijn verblijf met België opgebouwd zou hebben van een dergelijk aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat hij zich op economisch vlak reeds heeft geïntegreerd. Betrokkene zou in de jaren'90 in een bakkersfabriek in Turnhout gewerkt hebben en in 2015 was hij 3 maanden aan de slag bij een boekhouder. Dergelijke sporadische tewerkstelling kan niet getuigen van een integratie op economisch vlak dewelke een hinderpaal zou kunnen vormen voor huidige beslissing.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 en het geheel aan bovenstaande opmerkingen, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene.

De weigeringsgrond op basis van dewelke huidige beslissing wordt genomen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking.

Tot slot dient benadrukt te worden dat betrokkene op 24.05.2018 een inreisverbod heeft gekregen van 15 jaar, hetwelke hem op 22.05.2018 werd betekend. Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft dit inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, ni. de gezinsband met zijn moeder, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een Belg en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40ter, 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Naast een theoretische uiteenzetting, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“9.1.

(...)

Er wordt in de bestreden beslissing o.a. niet gemotiveerd waarom men er van uit gaat dat verzoeker geradicaliseerd zou zijn. Zo wordt er in de beslissing gesteld dat verzoeker plannen zou hebben gehad om naar Syrië of Irak te vertrekken. Dit is onjuist, net zoals heel wat andere beweringen, doch hoe men tot deze onjuiste beweringen komt is voor verzoeker een raadsel waardoor hij zich daartegen niet kan verweren. Hij heeft nooit plannen gehad om België te verlaten of om feiten van terrorisme te plegen. Hij heeft totaal niets te maken met radicalisme of terrorisme.

Op welke "bronnen" de veiligheidsdiensten of de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunen weet verzoeker niet. Dit is ook een schending van zijn recht van verdediging en het vermoeden van onschuld.

Er wordt ook niet gemotiveerd wat de band van verzoeker is met Marokko -deze is onbestaande. Verwerende partij diende melding te maken van het feit dat verzoeker geen band heeft met Marokko, doch vermeldt over de onbestaande band met Marokko quasi niets. Evenmin wordt er gemotiveerd in hoeverre verzoeker zou kunnen worden uitgewezen naar Marokko, aangezien verzoeker onmogelijk kan worden uitgewezen naar Marokko nu hij daar niet gekend en al zeker niet gewenst is. Bovendien riskeert hij in Marokko een verdere uitvoering van zijn straf in de gevangenis in Marokko en dit onder onmenselijke omstandigheden nu hij werd veroordeeld voor terrorisme. Het feit dat de ouders van verzoeker zijn geboren in het buitenland, betekent op geen enkele wijze dat verzoeker een band heeft met het land van herkomst van zijn ouders. Een terug keer van verzoeker naar Marokko is in feite absurd aangezien verzoeker afkomstig is uit Borgerhout en in België is opgegroeid. Een uitwijziging naar een voor verzoeker onbekend en vreemd land is een onmenselijk behandeling. Het feit dat verzoeker veel veroordelingen heeft, verandert niets aan het gegeven dat hij een feitelijke onderdaan is van België en dat België het enige land is dat hij kent.

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet waarom men geen rekening houdt met het feit dat verzoeker reeds bijna veertig jaar legaal in België heeft verbleven, en dit sinds zijn geboorte in België en hij enkel een band heeft met België en geen band met Marokko - waar hij nooit is opgegroeid, nooit heeft geleefd, nooit heeft gewerkt en nooit heeft gewoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met de familiebanden en verblijfshistoriek in België, en het feit dat verzoeker gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in België zonder voorwaarden sinds zijn geboorte en hij geen enkele banden heeft met Marokko, zijnde een voor hem vreemd land. De ouders, de broers en zussen van verzoeker zijn allen Belg. Dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker niet de mogelijkheid krijgt om zich terug in te schrijven in het bevolkings- dan wel het vreemdelingenregister.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing, hoewel deze uitgebreid is, is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Ook de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.

De verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij heeft die niet correct beoordeeld of zij heeft op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

Dat een schending moet worden vastgesteld van onder andere de artikelen 40ter en 43 Vreemdelingenwet.

De motivatie kan dan ook geenszins de bestreden beslissing schragen.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde op correcte wijze is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of dat er een correcte afweging werd gemaakt waarbij er rekening werd gehouden met de noodzakelijke criteria waarmee verwerende partij rekening dient te houden.

De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich uiteindelijk tot een lezing van de arrestaties en veroordelingen van verzoeker, op onjuiste inlichtingen van de veiligheidsdiensten, en een simpele vermelding dat verzoeker lang in België heeft verbleven en dat zijn familie hier verblijft, om te besluiten dat de privé en familiale belangen van verzoeker niet zouden opwegen tegen de handhaving van de openbare orde.

De veelvuldige veroordelingen en inlichtingen van de veiligheidsdiensten volstaan op zich evenwel niet om de bestreden beslissing te schragen.

(...)

Er moet bovendien ook steeds rekening worden gehouden met de volgende elementen: 1) de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, 2) zijn leeftijd, 3) gezondheidstoestand, 4) gezinssituatie, 5) economische situatie, 6) sociale en culturele integratie in het Rijk en 7) de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In de bestreden beslissing werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van verzoeker. Verzoeker meent dat het evenredigheidsbeginsel niet gerespecteerd is, en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker, met zijn levenslange verblijf in België, met zijn leeftijd, met zijn complete integratie in België, en zijn gebrek aan banden met Marokko.

Verzoeker is in België geboren en opgegroeid. Na een ononderbroken verblijf van meer dan 40 jaar in België is hij volkomen geïntegreerd in de samenleving in België. Hij is hier naar school geweest en heeft hier gewerkt. Al zijn kennis, vrienden en familieleden waarmee hij contact onderhoudt, verblijven allen in België. Het sociaal netwerk en leefwereld van verzoeker bevinden zich uitsluitend in België.

Dat het in de gegeven omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt, het niet redelijk of zorgvuldig is van de Dienst Vreemdelingenzaken om het verblijf van verzoeker te weigeren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met de criteria opgesomd in artikel 43 Vreemdelingenwet. Gelet op de zeer lange duur van het verblijf van verzoeker, de sterke banden met België (zijnde het enige land waarmee hij een band heeft), het ontbreken van banden met Marokko (zijnde het land waarmee hij nooit een persoonlijke band heeft gehad en waar hij niet naar toe kan gaan), en de gevolgen van de weigering voor verzoeker, en zijn familie is een weigering van het verblijf niet te rechtvaardigen.

Verzoeker vormt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen ernstige, werkelijk en actuele bedreiging (meer) voor de openbare orde of nationale veiligheid, waardoor zijn verblijf niet kan worden geweigerd. Er wordt geen fundamenteel belang van de samenleving bedreigd.

De Dienst Vreemdelingenzaken hecht duidelijk een belangrijker rol aan de eerbiediging van de openbare orde, dan aan het gezins- of privéleven en heeft deze op geen enkele wijze of moment tegen elkaar afgewogen. Ook wordt er geen rekening gehouden met de andere elementen waarmee zij rekening diende te houden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich niet beperken tot de simpele stelling dat er sprake is van een familieband of een privéleven zonder hier de nodige gevolgen uit af te leiden, zonder deze specifieke omstandigheden mee te nemen in zijn beoordeling, om daarna onvoorwaardelijk voorrang te verlenen aan een beweerd bescherming van de openbare orde. Met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker of met de gevolgen van de bestreden beslissing werd ten onrechte geen enkele rekening gehouden.

Verzoeker heeft zich herpakt en heeft afstand genomen van het verleden. Hij heeft zijn straf ondergaan en heeft zijn lessen getrokken. De conclusies van de Staatssecretaris over zijn actueel én ernstig gevaar zijn louter hypothetisch en automatisch afgeleid uit zijn strafblad.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet aantoont dat verzoeker nog beweerdelijk actueel een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en dat zijn banden met België niet zouden kunnen opwegen tegen dit beweerd gevaar.

Ook wordt er bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele band heeft met Marokko en het feit dat de weigering een onmenselijke behandeling uitmaakt. Er is voor verzoeker geen alternatief land waar hij kan verblijven in het buitenland. In het verleden heeft verwerende partij reeds getracht om hem uit te wijzen in 2018-2019 doch dit bleek onuitvoerbaar. Verzoeker wordt niet erkend als onderdaan in Marokko en is er alleszins niet welkom daar de Marokkaanse overheden weigeren om een "laissez-passer" af te leveren. Bovendien riskeert verzoeker ook onmenselijk te worden behandeld in Marokko wanneer hij zijn straf daar zou moeten uitzitten in onmenselijke omstandigheden in de Marokkaanse gevangenis, nu hij veroordeeld werd voor terrorisme, en hij daar waarschijnlijk het zonlicht niet meer zal zien.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt op een lezing van het strafregister van verzoeker zonder hierbij voldoende rekening te houden met het daadwerkelijk gevaar dat verzoeker persoonlijk en actueel nog vormt voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid, en onvoldoende rekening te houden met de persoonlijke situatie werden de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 geschonden.

(...)

9.3. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld.

(...)

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker onmogelijk België zou kunnen verlaten en hij ook niet welkom is in Marokko en hij volledig verankerd is in België. Dit blijkt ook uit het administratief dossier. Zo wordt er geen rekening gehouden met het feit dat er geen alternatief land is waar hij kan verblijven, dat verzoeker enkel banden heeft met België, hij totaal geen band heeft met Marokko na 40 jaar in België te hebben geleefd, met volledige integratie tot gevolg, en ook het volledig sociaal netwerk van verzoeker in België verblijft.

Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoeker werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is om dezelfde redenen kennelijk onredelijk.

9.4. Dat ook een schending moet worden vastgesteld van artikel 3 EVRM.

(...)

Dat er aan verzoeker geen bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten doch dat uit de beslissing volgt dat verzoeker na zijn strafeinde het land zal moeten verlaten. Dat hij het land zal moeten verlaten is een noodzakelijk gevolg van de weigering om hem een verblijf toe te kennen. Dat verzoeker zich echter niet kan vestigen in Marokko en daar niet welkom is, waardoor verzoeker wordt onderworpen aan een onmenselijke behandeling. In feite wordt verzoeker verplicht om de rest van zijn leven illegaal in België te verblijven, zonder enig verblijfsrecht, ontdaan van alle rechten, waaronder het recht om te werken en in zijn onderhoud te voorzien. Verzoeker wordt in feite aangezet om zijn oude levenswandel verder te zetten. Verzoeker zal door de weigering van een verblijfsrecht ook zijn straf volledig moeten uitzitten. De gevolgen van de bestreden beslissing leiden noodzakelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.

Ook wanneer Marokko verzoeker wel zou toelaten tot zijn land zou dit een onmenselijke behandeling uitmaken. Immers is er vooreerst een reëel risico dat verzoeker zal worden opgesloten in Marokko in de gevangenis onder onmenselijke toestanden en dat hij zijn straf daar verder zal moeten uitzitten. Mensen die in Marokko beschuldigd worden van terrorisme kunnen geenszins rekenen op een eerlijk proces en hebben een grote kans op een zeer slechte behandeling of strafuitvoering.

Zelfs wanneer verzoeker niet zou worden opgesloten in Marokko, is het wegrukken van verzoeker uit zijn enige leefwereld in België, nadat hij zijn hele leven vanaf geboorte legaal België verbleven heeft, een onmenselijke behandeling.

Het weigeren van het verblijfsrecht op zich. maakt gelet op de concrete situatie van verzoeker -waarbij België het enige land is waar hij kan verblijven en al meer dan 40 jaar verblijft-, door zijn zwaarwichtige

gevolgen, een onmenselijke behandeling uit, aangezien er voor verzoeker geen alternatief is dan in België te blijven.

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het bestuur een verregaande onderzoekplicht overeenkomstig artikel 3 EVRM.

9.5. De bestreden beslissing maakt zonder meer ook een inbreuk uit op artikel 8 EVRM.

Dit artikel waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven.

(...)

Om te weten hoe deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens vaste rechtspraak EHRM rekening gehouden te worden met de volgende gegevens, de zogenaamde *Boultif/Unercriteria*: (...)

De essentie van de *fair balance* is een billijke afweging tussen de particuliere belangen van de verzoeker en de belangen van de Staat. DVZ heeft daarvoor bij de belangenafweging onder artikel 8 EVRM geen passend en voldoende gewicht gehecht aan de belangen van verzoeker. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het belang van de Staat primeert op dat van de betrokkene en zijn familiale belangen.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst en daar een gevaar loopt.

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen of alleszins onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het feit dat verzoeker in België is geboren, reeds meer dan dertig jaar legaal in België verblijft en enkel een band heeft met België en geen band heeft met Marokko -waar hij nooit is opgegroeid, nooit heeft geleefd, nooit heeft gewerkt en nooit heeft gewoond. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de familiebanden en verblijfshistoriek in België, en het feit dat verzoeker gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in België zonder voorwaarden sinds zijn geboorte en hij geen enkele band heeft met Marokko, zijnde een voor hem vreemd land. Alle familie van verzoeker verblijft in België. De ouders, de broers en zussen van verzoeker zijn allen Belg. In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij.

Dit blijkt duidelijk uit de totale integratie. Het is niet omdat men een uitgebreid strafblad heeft, dat er daardoor geen sprake zou zijn van een vergaande integratie of verankering in België. Deze integratie of verankering kan niet ontkend worden. Verweerder houdt in de bestreden beslissing onvoldoende rekening met de verregaande verankering van verzoeker.

Dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker geen verblijfsrecht krijgt in het enige land dat hij kent.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om hier een gezins- en privéleven verder te zetten en verder te wonen in België na een ganse leven alhier te hebben verbleven, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.6. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt:

(...)

Indien verzoeker effectief en op een ernstige wijze zou zijn gehoord had zij rekening gehouden met het feit dat hij niet kan vertrekken naar Marokko nu hij daar niet welkom is en daar waarschijnlijk zal worden opgesloten en op een onmenselijke manier zal worden behandeld. Verzoeker zou kunnen verduidelijken

dat hij zijn strafrechtelijk verleden achter zich heeft gelaten en momenteel geen enkel gevaar meer uitmaakt voor de openbare orde.

Verzoeker zou dan ook de kans hebben gehad (indien hij was gehoord) om onder andere zijn sterke band met België aan te tonen en zijn gebrek aan enige band met Marokko.

Verzoeker werd met name de kans ontnomen om conform de criteria in artikel 43 § 2 Vreemdelingenwet waarmee verwerende partij verplicht rekening moet houden, informatie en documenten mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken zodat de aanvraag tot gezinshereniging met zijn moeder mogelijks niet zou zijn geweigerd. Dat verzoeker niet kon weten dat verwerende partij toepassing zou maken van voormelde bepaling.

Door verzoeker de kans te ontnemen om te worden gehoord, wordt er door verwerende partij afbreuk gedaan aan het hoorrecht. naast een schending van de zorgvuldigheidsplicht alsook het redelijkheidsbeginsel.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht heeft geschonden.

9.7. De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolge ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestrede beslissing zich opdringt.”

3.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie, dat de verzoekende partij gezinshereniging heeft aangevraagd met haar Belgische moeder in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Vervolgens worden de veroordelingen die de verzoekende partij opliep tussen 1999 en 2020 – zestien in totaal – opgesomd, waarbij verwezen wordt naar de aard van het misdrijf, naar de uitgesproken strafmaat, naar het tijdstip van de gepleegde feiten, naar de staat van wettelijke herhaling en naar het feit, indien van toepassing, dat de feiten werden gepleegd tijdens detentie of tijdens de periode van elektronisch toezicht. Bij de veroordeling van 15 juli 2020 door de Correctionele Rechtbank van Luik tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden in staat van wettelijke herhaling wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan enerzijds “*opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen een chauffeur, een begeleider, een controleur of een loketbediende van een uitbater van een netwerk voor openbaar vervoer, een postbode, een brandweerman, een lid van de civiele bescherming, een ambulancier, een arts, een apotheker, een kinesitherapeut, een verpleegkundige, een lid van het personeel aangesteld voor het onthaal in de spoeddiensten van de verzorgingsinstellingen, een maatschappelijk werker of een psycholoog van een openbare dienst, in de uitoefening van hun bediening, een van de drijfveren bestaande in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap of een fysieke eigenschap*” en anderzijds aan het plegen van een terroristisch misdrijf (herhaling). Hierbij wordt verduidelijkt dat het enerzijds gaat om slagen en verwondingen aan een begeleider in het gesloten centrum te Vottem op 5 juni 2018 waarbij zij het slachtoffer geprovoceerd, vernederd en beledigd heeft omwille van diens huidskleur en anderzijds om het feit dat de verzoekende partij zich “*bij verschillende gelegenheden, schreeuwend, heeft*

verheugd over de moord op twee politieagenten tijdens de aanslagen van 28 mei 2018”, dat zij verklaarde dat, als zij naar Marokko zou worden teruggestuurd, zij binnen 24 uur naar België zou komen om *“alles op te blazen”* en ernstige daden te begaan. Er wordt verduidelijkt dat dit geschiedt in een algemene context van het onderhouden door de verzoekende partij van contacten met Trabelsi sinds 2010, van het vertrekken van verschillende van haar familieleden naar Syrië om er te vechten, van een radicaalislamitische entourage en van het koesteren van wrok tegen de vertegenwoordigers van de autoriteiten en van een haat jegens het systeem. Er wordt op gewezen dat de rechtbank bij de straftoemeting rekening hield met de schendingen van de openbare orde, de intrinsieke ernst van de feiten, de bedreiging van de openbare veiligheid, het uitgebreide strafblad van de verzoekende partij waarbij verschillende veroordelingen wegens ernstige gewelddaden en de staat van gerechtelijke recidive. Daarnaast wordt gewezen op de nota's van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) en van het Orgaan voor de Coördinatie en Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD), waaruit blijkt dat de verzoekende partij wordt beschouwd als een FTF- categorie 5 en sedert 2010 opgevolgd wordt daar zij een kennis is van Trabelsi Nizar en zij de intentie had te vertrekken naar Syrië en ook in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme en dat zij wordt beschouwd als een ernstige bedreiging inzake terrorisme en extremisme, gelet op het crimineel en gewelddadig verleden waardoor zij als geradicaliseerde multireciverende gedetineerde bekendstaat, dat zij reeds werd veroordeeld voor terroristische misdrijven, dat het actueel onduidelijk blijft in welke mate de verzoekende partij werkelijk doordrongen is van de extremistische ideologie. De verwerende partij wijst erop dat zij er echter, gelet op het lange criminele parcours van de verzoekende partij, niet zomaar kan vanuit gaan dat zij een andere weg zou zijn ingeslagen, waarbij ook gewezen wordt op de analyse van het karakter van de verzoekende partij door het OCAD. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dit sinds 25 augustus 2020, opnieuw in detentie is ten gevolge van de veroordeling van 15 juli 2020. De verwerende partij neemt dan ook aan dat iemand met het uiteengezette criminele palmares en dergelijke niet-positief-evoluerende attitude, die bovendien sinds 1999 bijna onophoudelijk in strafuitvoering is, een reëel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving, dat uit het geheel van het administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht dient geweigerd te worden, dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hieromtrent wordt enerzijds verduidelijkt dat terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen vormen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd. Er wordt eveneens gesteld dat het geen twijfel leidt dat de verzoekende partij sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, dat personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde plaatsen, dat uit de talrijke misdrijven die de verzoekende partij gepleegd heeft en waarvoor zij ook schuldig werd bevonden, blijkt dat zij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert, dat zij de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet deelt, dat haar daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu, een totaal gebrek aan respect voor overheidsinstellingen, politiediensten en justitie, alsook een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit, ook ten aanzien van kwetsbare personen, en dat haar daden bovendien ook nog eens door racisme ingegeven blijken, dat daarnaast zij eveneens een sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Anderzijds wordt gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij *“een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren”* komt, dat haar gedragingen getuigen van *“een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid”*, dat er thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij het *“radicaal islamitisch gedachtegoed werkelijk vaarwel zei”* en dat de kans dat zij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is, dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt. Er wordt besloten dat het bestaan van een reëel risico op herhaling van strafbare feiten volstaat om in het kader van het verblijfscontentieux op kennelijk redelijke wijze een actuele bedreiging voor de openbare orde te hebben, dat de voormelde gegevens duidelijk aantonen dat de verzoekende partij *“een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigen”*.

Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens een beoordeling gemaakt van de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong en onderzocht of deze elementen een weigering van een verblijfsrecht in de weg kunnen staan. Er wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij in België is geboren en heel wat van haar familieleden in België wonen, dat zij geen partner of minderjarige kinderen heeft in het Rijk, dat haar ouders, 2 broers en zus de Belgische nationaliteit hebben, dat zij nog 5 halfbroers en 3 halfzussen heeft, met het feit dat de verzoekende partij betreffende haar sociaal leven en kennissenkring niets voorlegt, met het feit dat de verzoekende partij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld en erg grote haatgevoelens koestert tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen, dat zij duidelijke connecties heeft in het religieus gewelddadig extremistisch milieu, dat het wel niet duidelijk is of zij ook effectief geradicaliseerd is, dat uit niets een inkeer kan blijken. Daarnaast wordt ook in rekening gebracht dat haar broer en zus werden veroordeeld wegens moord, respectievelijk tot 20 jaar en 27 jaar gevangenisstraf. Ook wordt rekening gehouden met het feit dat niet blijkt dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar in het Rijk verblijvende familieleden, waarbij rekening gehouden wordt met de bezoeken in de gevangenis en het feit dat de verzoekende partij op hetzelfde adres woonachtig was als haar moeder en daar nog welkom is alsook met het schijven van de moeder van 26 juli 2017, doch geoordeeld dat hieruit geen concrete afhankelijkheid, minstens geen afhankelijkheid die de gebruikelijke banden overstijgt, blijkt. Er wordt geoordeeld dat de verzoekende partij de contacten met haar familie in België op een andere manier kan onderhouden. Ook met de banden met het land van herkomst wordt rekening gehouden en wordt erop gewezen dat de verzoekende partij tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken, dat uit niets blijkt dat zij enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat zij daar niet in zou slagen zonder nabijheid van de referentiepersoon. Daarnaast wordt er nog op gewezen dat het gedrag van de verzoekende partij, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van een afwezigheid van de wil om zich werkelijk te integreren en dat uit niets blijkt dat de banden die zij heeft opgebouwd in België van dergelijke aard zouden zijn dat deze opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar gedrag kan geacht worden te vormen voor de openbare orde, dat de inmenging noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en ter voorkoming van strafbare feiten, dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Voorts wordt nog rekening gehouden met de economische situatie van de verzoekende partij doch geoordeeld waarom deze geen hinderpaal vormt voor het nemen van de bestreden beslissing en geoordeeld dat van een socio-culturele integratie in België allerminst sprake is, dat zij zich afwijzend opstelt tegenover de socio-culturele waarden van België. Tot slot wordt de leeftijd van de verzoekende partij in overweging genomen doch geoordeeld dat zij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving en wordt gemotiveerd dat uit het administratief dossier niet blijkt dat er medische beletsels zijn waarmee rekening dient te worden gehouden.

Er wordt nog opgemerkt dat de weigeringsgrond van de bestreden beslissing dwingende redenen zijn in de zin van artikel 39/79, §3 van de Vreemdelingenwet en het indienen van een beroep in geen geval schorsende werking heeft alsook dat het behandelen van de aanvraag gezinshereniging het inreisverbod van 24 mei 2018 niet opheft en dat het in voege blijft gezien het verblijfsrecht haar niet kan worden toegekend.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom men er vanuit gaat dat zij geradicaliseerd zou zijn, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.5.2.

Waar zij stelt dat niet wordt gemotiveerd wat haar band is met Marokko, dat deze onbestaande is, dat de verwerende partij melding diende te maken van het feit dat zij geen band heeft met Marokko doch dat zij over de onbestaande band *quasi* niets vermeldt, dat niet wordt gemotiveerd waarom men geen rekening houdt met het feit dat zij reeds bijna veertig jaar legaal in België heeft verbleven en dit sinds haar geboorte en zij enkel een band heeft met België en geen band heeft met Marokko waar zij nooit is opgegroeid, heeft geleefd, heeft gewerkt noch heeft gewoond, dat de verwerende partij verzuimt te motiveren waarom geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie terwijl zij

moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met haar familiebanden en verblijfshistoriek in België en het feit dat zij gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in België sinds haar geboorte en geen enkele band heeft met Marokko, een voor haar vreemd land en dat haar ouders, broers en zussen allen Belg zijn, alsook dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat zij geen enkele band heeft met Marokko, kan zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat de verzoekende partij langdurig legaal in het Rijk heeft verbleven en wordt erkend dat de verzoekende partij in België is geboren en heel wat van haar familieleden in België wonen maar wordt er ook op gewezen dat haar langdurig verblijf en haar familiaal leven in België haar al die tijd niet weerhouden hebben om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen, dat zij reeds van op heel jonge leeftijd zich er onophoudelijk toe heeft laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en blijkt geeft van dat ook niet eens te willen nastreven, dat het langdurig verblijf uiteraard slechts relevant is voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, dat dit niet kan worden vastgesteld, dat zij geen partner of minderjarige kinderen in België heeft doch wel een vader en een moeder van Belgische nationaliteit die in België wonen, net zoals haar 2 broers en zus van Belgische nationaliteit, alsook dat zij nog 5 halfbroers en 3 halfzussen heeft, dat het dan ook des te schrijnender is dat zij, alhoewel zij bijna ononderbroken is opgegroeid in België en altijd omkaderd is geweest door haar familie, zij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen en zich almaar meer is blijven afzetten tegen de maatschappij waarin zij zich begeeft en die haar jarenlang kansen heeft geboden, dat gelet op het feit dat zij in België geboren is het aannemelijk zou zijn dat zij in België een sociaal leven en een kennissenkring opgebouwd heeft, dat zij hieromtrent niets voorlegt, dat het redelijk is aan te nemen dat haar sociale en maatschappelijke binding met België niet van die aard is dat dit het nemen van de bestreden beslissing in de weg kan staan, dat zij immers een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld, erg grote haatgevoelens koestert tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen en ook duidelijke connecties heeft in het religieus gewelddadig milieu, dat uit niets blijkt dat er sprake is van enige inkeer, wat het gevaar dat van haar uitgaat versterkt, dat bijkomend kan opgemerkt worden dat haar broer werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf wegens moord en dat ook haar zus werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf wegens moord, dat door lezing van het gehele dossier dan ook de vraag kan worden gesteld of de milieus waar de verzoekende partij zich telkens ophoudt en de mensen door wie zij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op haar, dan wel of zij van positieve invloed zijn, dat zij in elk geval geen beletsel vormen voor de bestreden beslissing. Voorts wordt nog gesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen haar en de in het Rijk verblijvende familieleden, dat het gegeven dat sommige familieleden haar in de gevangenis komen bezoeken, geen concrete afhankelijkheid aantoont, dat ook uit het loutere feit dat zij, voor de detentie, op eenzelfde adres woonachtig was als haar moeder en dat zij welkom zou blijven er opnieuw in te trekken bij vrijstelling, en uit de elementen die de moeder in het schrijven van 26 juli 2017 naar voren bracht, niet kan afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden tussen gezins- en familieleden overstijgen, waarbij er op gewezen wordt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven en het de verzoekende partij vrijstaat het contact met haar familie in België op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld middels korte bezoeken in het land van herkomst of enig derde land waar zij legaal kan binnenkomen en verblijven, alsook via de moderne communicatiemiddelen, dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en internet niet mogelijk zou zijn en dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat haar familieleden, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk in en uit kunnen reizen, haar niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar zij zich zou vestigen. Ook wordt er nog op gewezen dat hoe dan ook het gedrag van de verzoekende partij blijkt geeft van een afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarin zij zich ophoudt en waarvan zij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden onophoudelijk en tot op heden heeft miskend, dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten, dat uit niets blijkt dat de banden die de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België zou hebben opgebouwd van een dergelijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde, dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt worden geacht aan de openbare orde. Daarnaast, betreffende de banden met Marokko, wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken, dat uit niets blijkt dat zij enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat zij daar niet in zou slagen zonder nabijheid van de referentiepersoon en dat zij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. De verzoekende partij weerlegt deze concrete motieven, die overigens steun vinden in het administratief dossier, door het enkel stellen dat de band met Marokko onbestaande is, niet.

Gelet op bovenstaande motieven kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en dat geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie, met haar levenslange verblijf in België, met haar leeftijd en haar complexe integratie in België en haar gebrek aan banden met Marokko. Minstens toont zij niet aan waarom voormelde motieven niet afdoende zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij dan ook niet ernstig betogen dat de motivering van de bestreden beslissing, hoewel uitgebreid, niets anders is dan slechts een stijl- en standaardformule. Bovendien dient nog opgemerkt worden dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar zij stelt dat niet wordt gemotiveerd in hoeverre zij zou kunnen uitgewezen worden naar Marokko, aangezien dit niet kan nu zij daar niet gekend is en al zeker niet gewenst is, verduidelijkt zij geenszins op grond van welke bepaling de verwerende partij gehouden was hieromtrent in de bestreden beslissing – die overigens geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat doch enkel een beslissing tot weigering van verblijf – te motiveren.

Uit het verzoekschrift blijkt voorts dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het

grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG (Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering

van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44 *bis* van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen “*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*”.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

3.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en dat er voldoende ernstige en actuele redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die een weigering van het verblijfsrecht rechtvaardigen. Hiervoor verwijst de verwerende partij naar de veroordelingen die de verzoekende partij opliep tussen 1999 en 2020 – zestien in totaal – waarbij zij verwijst naar de aard van de misdrijven, naar de uitgesproken strafmaat, naar het tijdstip van de gepleegde feiten, naar de staat van wettelijke herhaling en naar het feit, indien van toepassing, dat de feiten werden gepleegd tijdens detentie of tijdens de periode van elektronisch toezicht. Betreffende de laatste veroordeling van 15 juli 2020 wordt

in de bestreden beslissing gepreciseerd dat de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan enerzijds *“opzettelijke slagen en verwondingen (...) een van de drijfveren bestaande in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens (...), zijn huidskleur,(...)”* en anderzijds aan het plegen van een terroristisch misdrijf (herhaling), waarbij wordt verduidelijkt dat het enerzijds gaat om slagen en verwondingen aan een begeleider in het gesloten centrum te Vottem op 5 juni 2018 waarbij zij het slachtoffer geprovoceerd, vernederd en beledigd heeft omwille van diens huidskleur en anderzijds om het feit dat de verzoekende partij zich *“bij verschillende gelegenheden, schreeuwend, heeft verheugd over de moord op twee politieagenten tijdens de aanslagen van 28 mei 2018”*, dat zij verklaarde dat, als zij naar Marokko zou worden teruggestuurd, zij binnen 24 uur naar België zou komen om *“alles op te blazen”* en ernstige daden te begaan en deze verklaringen van de verzoekende partij geschiedden in een algemene context van het onderhouden door de verzoekende partij van contacten met Trabelsi sinds 2010, van het vertrekken van verschillende van haar familieleden naar Syrië om er te vechten, van een radicaalislamitische entourage en van het koesteren van wrok tegen de vertegenwoordigers van de autoriteiten en van een haat jegens het systeem. Deze motieven stroken met het vonnis van 15 juli 2020 van de Correctionele rechtbank van Luik. Daarnaast wordt gewezen op de nota's van de VSSE en van het OCAD, waaruit blijkt dat de verzoekende partij in 2018 werd beschouwd als een FTF- categorie 5 en sedert 2010 opgevolgd werd door de VSSE daar zij een kennis is van Trabelsi Nizar en zij de intentie had te vertrekken naar Syrië en ook in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme alsook dat zij wordt beschouwd als een ernstige bedreiging inzake terrorisme en extremisme, gelet op het crimineel en gewelddadig verleden waardoor zij als geradicaliseerde multirecidiverende gedetineerde bekendstaat, dat zij reeds werd veroordeeld voor terroristische misdrijven, dat het actueel onduidelijk blijft in welke mate de verzoekende partij werkelijk doordrongen is van de extremistische ideologie. De verwerende partij wijst erop dat zij er echter, gelet op het lange criminele parcours van de verzoekende partij, niet zomaar kan vanuit gaan dat zij een andere weg zou zijn ingeslagen, waarbij ook gewezen wordt op de analyse van het karakter van de verzoekende partij door het OCAD waarin gesteld wordt *“Op het gebied van psychische problematiek kan betrokkene beschouwd worden als een persoon die een vijandig en wantrouwend wereldbeeld heeft, zeker wanneer het gaat over overheidsinstanties (o.a. justitie) die hem in zijn overtuiging onrechtvaardig en onredelijk behandel(d)en (hebben) en viseren. Gevoelsmatig overheerst boosheid en frustratie; welke als triggers kunnen gezien worden voor het gebruik van geweld. Gedragmatig blijken impulsiviteit en dominantie zijn functioneren te karakteriseren. Betrokkene kwam reeds van op zeer jonge leeftijd in contact met justitie en beging doorheen de jaren veelvuldig strafrechtelijke feiten die ook divers van aard waren. Daarnaast lijkt er weinig strafgevoeligheid getuige hiervan de herhaaldelijke veroordelingen, en talrijke toegekende - doch mislukte - strafuitvoeringsmodaliteiten of hem opgelegde juridische voorwaarden. (...) Concluderend kunnen we vaststellen dat hij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld, erg grote haatgevoelens heeft tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen. Hij heeft duidelijke connecties in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar het is nog niet duidelijk of hij ook effectief geradicaliseerd is.”* Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dit sinds 25 augustus 2020, opnieuw in detentie is ten gevolge van de veroordeling van 15 juli 2020. De verwerende partij neemt dan ook aan dat iemand met het uiteengezette criminele palmares en dergelijke niet-positief-evoluerende attitude, die bovendien sinds 1999 bijna onophoudelijk in strafuitvoering is, een reëel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving, dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden, dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hieromtrent wordt enerzijds verduidelijkt dat terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen vormen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd. Er wordt eveneens gesteld dat het geen twijfel leidt dat de verzoekende partij sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, dat personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde plaatsen, dat uit de talrijke misdrijven die de verzoekende partij gepleegd heeft en waarvoor zij ook schuldig werd bevonden, blijkt dat zij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert, dat zij de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet deelt, dat haar daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu, een totaal gebrek aan respect voor overheidsinstellingen, politiediensten en justitie, alsook een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit, ook ten aanzien van kwetsbare personen, en dat haar daden bovendien ook nog eens door racisme ingegeven blijken, dat daarnaast zij eveneens een sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Anderzijds

wordt gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij *“een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren”* komt, dat haar gedragingen getuigen van *“een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid”*, dat er thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij het *“radicaal islamitisch gedachtengoed werkelijk vaarwel zei”* en dat de kans dat zij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is en dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt.

3.5.1. Waar de verzoekende partij betoogt dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen, dat maatregelen genomen ter bescherming van de openbare orde uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de vreemdeling de neiging vertoont het crimineel gedrag voort te zetten, vol te houden en te herhalen, dat er desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive dient te gebeuren, dat de verwerende partij haar besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van de objectieve elementen van het dossier, kan zij, gelet op de uiteenzetting in punt 3.4., gevolgd worden.

Echter blijkt uit voormelde motieven in punt 3.5. afdoende waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij door haar gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Door enkel te stellen dat de verwerende partij zich beperkt tot een lezing van arrestaties en veroordelingen en zich baseert op onjuiste inlichtingen van de veiligheidsdiensten, dat de veelvuldige veroordelingen en inlichtingen van de veiligheidsdiensten op zich niet volstaan om de bestreden beslissing te schragen, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven in punt 3.5. niet correct zouden zijn. Bovendien kan, gelet op deze motieven, de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de verwerende partij zich beperkt tot een lezing van arrestaties en veroordelingen. Zo wordt niet enkel verwezen naar de veelvuldige veroordelingen op zich doch ook naar de aard van de misdrijven, naar de uitgesproken strafmaat, naar het tijdstip van de gepleegde feiten, naar de staat van wettelijke herhaling en naar het feit, indien van toepassing, dat de feiten werden gepleegd tijdens detentie of tijdens de periode van elektronisch toezicht. Betreffende de laatste veroordeling van 15 juli 2020 wordt in de bestreden beslissing bovendien gepreciseerd dat de verzoekende partij zich schuldig had gemaakt aan enerzijds *“opzettelijke slagen en verwondingen (...) een van de drijfveren bestaande in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens (...), zijn huidskleur, (...)”* en anderzijds aan het plegen van een terroristisch misdrijf (herhaling), waarbij wordt verduidelijkt dat het enerzijds gaat om slagen en verwondingen aan een begeleider in het gesloten centrum te Vottem op 5 juni 2018 waarbij zij het slachtoffer geprovoceerd, vernederd en beledigd heeft omwille van diens huidskleur en anderzijds om het feit dat de verzoekende partij zich *“bij verschillende gelegenheden, schreeuwend, heeft verheugd over de moord op twee politieagenten tijdens de aanslagen van 28 mei 2018”*, dat zij verklaarde dat, als zij naar Marokko zou worden teruggestuurd, zij binnen 24 uur naar België zou komen om *“alles op te blazen”* en ernstige daden te begaan en deze verklaringen van de verzoekende partij geschieden in een algemene context van het onderhouden door de verzoekende partij van contacten met Trabelsi sinds 2010, van het vertrekken van verschillende van haar familieleden naar Syrië om er te vechten, van een radicaalislamitische entourage en van het koesteren van wrok tegen de vertegenwoordigers van de autoriteiten en van een haat jegens het systeem. Daarnaast wordt eveneens gewezen op de analyses van de veiligheidsdiensten waaruit onder meer blijkt dat zij als geradicaliseerde multireciverende gedetineerde bekendstaat, dat zij reeds werd veroordeeld voor terroristische misdrijven, dat het actueel onduidelijk blijft in welke mate de verzoekende partij werkelijk doordrongen is van de extremistische ideologie, dat zij er echter, gelet op het lange criminele parcours van de verzoekende partij, niet zomaar kan vanuit gaan dat zij een andere weg zou zijn ingeslagen, waarbij ook gewezen wordt op de analyse van het karakter van de verzoekende partij door het OCAD. De verwerende partij meent dan ook dat iemand met het uiteengezette criminele palmares en dergelijke niet-positief-evoluerende attitude, die bovendien sinds 1999 bijna onophoudelijk in strafuitvoering is, een reëel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving, dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden, dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Daarnaast wordt ook nog toegelicht waarom het gedrag van de verzoekende partij een bedreiging vormt

voor de fundamentele belangen van de samenleving, waarbij onder meer wordt gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij *“een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren”* komt, dat haar gedragingen getuigen van *“een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid”*, dat er thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij het *“radicaal islamitisch gedachtegoed werkelijk vaarwel zei”* en dat de kans dat zij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is en dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat de verwerende partij zich baseert op onjuiste inlichtingen van de veiligheidsdiensten, verduidelijkt zij, in dit onderdeel, geenszins welke inlichtingen onjuist zouden zijn. Voorts kan gewezen worden op wat volgt.

3.5.2. Waar de verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom men er vanuit gaat dat zij geradicaliseerd zou zijn, gaat zij vooreerst voorbij aan de meer genuanceerde opvatting hieromtrent die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Immers wordt erop gewezen dat uit een nota van 2018 van de VSSE blijkt dat de verzoekende partij beschouwd wordt als een FTF categorie 5 ('Foreign Terrorist Fighters' – wil om te vertrekken naar Syrië) en sinds 2010 opgevolgd wordt omwille van het feit dat zij een kennis is van Trabelsi Nizar en zij de intentie had te vertrekken naar Syrië en ook in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme. Hier blijkt aldus dat de verzoekende partij door de VSSE opgevolgd werd sinds 2010 omwille van voormelde redenen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de geactualiseerde dreigingsevaluatie van het OCAD van 12 juli 2021 waaruit blijkt dat de verzoekende partij beschouwd wordt als een Terrorisme Veroordeelde omdat zij veroordeeld is voor een terroristisch misdrijf en dat de dreiging inzake terrorisme en extremisme die uitgaat van de verzoekende partij actueel ingeschat wordt als ernstig en het OCAD hiervoor verwijst naar het crimineel en gewelddadig verleden waardoor zij als geradicaliseerde multireciverende gedetineerde bekendstaat. Hierbij wordt echter in de bestreden beslissing ook verduidelijkt dat het actueel onduidelijk blijft in welke mate de verzoekende partij werkelijk doordrongen is van de extremistische ideologie, dat zij lange tijd intensieve contacten onderhield met veroordeelde terroristen en andere problematisch geradicaliseerden, dat de afgelopen twee jaar er weinig tot geen signalen opdoken dat zij er structurele contacten op na houdt in detentie met andere extremisten, dat eveneens haar plannen om naar Syrië of Irak te vertrekken actueel naar de achtergrond verdwenen zijn. De verwerende partij wijst er wel op dat zij er echter, gelet op het lange criminele parcours van de verzoekende partij, niet zomaar kan vanuit gaan dat zij een andere weg zou zijn ingeslagen, waarbij ook gewezen wordt op de analyse van het karakter van de verzoekende partij door het OCAD. Betreffende het fundamenteel belang van de samenleving wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing nog op dat het geen twijfel leidt dat de verzoekende partij sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed, dat personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde plaatsen, dat uit de talrijke misdrijven die de verzoekende partij gepleegd heeft en waarvoor zij ook schuldig werd bevonden, blijkt dat zij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert, dat daarnaast zij eveneens een sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Anderzijds wordt gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij *“een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren”* komt, dat haar gedragingen getuigen van *“een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid”*, dat er thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat de verzoekende partij het *“radicaal islamitisch gedachtegoed werkelijk vaarwel zei”* en dat de kans dat zij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is en dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt.

Er wordt aldus niet zozeer gesteld dat de verzoekende partij actueel beschouwd wordt als geradicaliseerd, doch wel dat zij bij het OCAD bekendstaat als geradicaliseerde multireciverende gedetineerde doordat dat zij veelvuldig werd veroordeeld voor gewelddadige misdrijven alsook voor terroristische misdrijven, dat het OCAD stelt dat zij op vlak van ideologie veel frustraties heeft ten opzichte van de maatschappij en wraakgevoelens koestert tegen het gezag in het bijzonder en dat het

echter actueel onduidelijk blijft in welke mate zij werkelijk doordrongen is van een extremistische ideologie. Er wordt wel op gewezen dat de verzoekende partij lange tijd intensieve contacten onderhield met veroordeelde terroristen en andere problematisch geradicaliseerden, dat zij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld en erg grote haatgevoelens heeft tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen en duidelijke connecties heeft in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar gesteld dat het nog niet duidelijk is of zij geradicaliseerd is. Ook wordt er op gewezen dat uit de nota van de VSSE blijkt dat zij sinds 2010 opgevolgd wordt onder meer omwille van het feit dat zij een kennis is van Trabelsi Nizar en zij de intentie had te vertrekken naar Syrië en ook in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme. Uit deze motieven blijkt dan ook wel degelijk waarom geoordeeld wordt dat er sprake is van een “sympathie” voor het radicaal islamitisch gedachtengoed.

Door het louter stellen dat het onjuist is dat zij plannen zou hebben gehad om naar Syrië of Irak te vertrekken, beperkt zij zich tot een loutere negatie van het gestelde door de VSSE. Waar de verzoekende partij stelt dat het voor haar een raadsel is hoe men tot deze onjuiste bewering komt en dat zij niet weet op welke bronnen de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt, gaat zij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt vermeld dat deze informatie afkomstig is van een nota van het VSSE van 2 augustus 2018 en van een geactualiseerde dreigingsevaluatie van het OCAD van 12 juli 2021. Deze documenten bevinden zich ook in het administratief dossier. In het laatstgenoemde document kan gelezen worden *“Er bestond een gegronde vrees dat betrokkene binnen een jihadistische context zou vertrekken naar de regio Syrië/Irak. Zijn sympathieën, de entourage waarbinnen hij zich bewoog en zijn activiteiten deden vermoeden dat hij de intentie vertoonde of makkelijk kon ontwikkelen om terroristische organisaties te vervoegen. In deze detentiecontext zou hij in het verleden (2016) de intentie hebben geuit om na zijn vrijlating naar Syrië te zullen vertrekken. Actueel is dit wat naar de achtergrond verdwenen. Vermeldenswaardig is dat minstens vier van zijn familieleden zich in het strijdgebied hebben aangesloten bij een jihadistische terroristische groepering, ook zijn schoonbroer betreft een teruggekeerde Syriëstrijder.”*

Waar zij stelt dat het onjuist is dat zij naar Syrië of Irak wou vertrekken en zij niet weet op welke bronnen de veiligheidsdiensten zich steunen, dat haar rechten van verdediging en vermoeden van onschuld geschonden zijn, wijst de Raad er vooreerst op dat uit voormelde informatie van het OCAD wel degelijk blijkt waarom het OCAD meent dat de verzoekende partij *“de intentie vertoonde of makkelijk kon ontwikkelen om terroristische organisaties te vervoegen”*.

Voorts laat het feit dat niet bekend is op welke bronnen de veiligheidsdiensten zich steunen niet toe te oordelen dat de vaststellingen van deze veiligheidsdiensten incorrect zijn. Er zijn *in casu* ook geen andere redenen om aan te nemen dat de bevindingen van de VSSE en het OCAD niet juist zouden zijn of dat deze in twijfel moeten worden getrokken.

Het gegeven dat de veiligheidsdiensten, om evidente redenen, hun bronnen niet zonder meer kunnen prijsgeven impliceert ook niet dat de verzoekende partij niet de mogelijkheid zou hebben om aan te tonen dat de vaststellingen van deze veiligheidsdiensten niet of niet langer correct zijn.

Bovendien dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geenszins – door het enkel stellen dat er sprake is van heel wat andere onjuiste beweringen zonder deze te benoemen – de overige overwegingen die blijken uit de nota's van de VSSE en het OCAD ontkracht of weerlegt, zoals het feit dat zij een kennis is van Trabelsi Nizar en in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme, dat zij een crimineel en gewelddadig verleden heeft, dat zij veelvuldig werd veroordeeld voor gewelddadige misdrijven alsook voor terroristische misdrijven, dat zij op vlak van ideologie veel frustraties heeft ten opzichte van de maatschappij en wraakgevoelens koestert tegen het gezag, dat de verzoekende partij lange tijd intensieve contacten onderhield met veroordeelde terroristen en andere problematisch geradicaliseerden, dat zij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld en erg grote haatgevoelens tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen en duidelijke connecties heeft in het religieus gewelddadig extremistisch milieu. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij – zelfs indien zij nooit de intentie heeft geuit om naar Syrië of Irak te vertrekken of nooit de intentie heeft gehad om België te verlaten – kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er sprake is van een “sympathie” voor het radicaal islamitisch gedachtengoed.

Gezien al deze elementen zijn opgenomen in de bestreden beslissing, en ondersteund worden door de documentatie die zich in het administratief dossier bevindt, was de verzoekende partij wel degelijk in de mogelijkheid zich hiertegen te verweren.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing, de analyses die zich in het administratief dossier bevinden van de VSSE en het OCAD en de voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat zij “totaal niets” te maken heeft met radicalisme of terrorisme. Waar zij stelt dat zij nooit plannen heeft gehad om feiten van terrorisme te plegen gaat zij volledig voorbij aan haar veroordeling van 15 juli 2020 waarbij zij veroordeeld werd voor een terroristisch misdrijf daar zij *“zich bij verschillende gelegenheden, schreeuwend, heeft verheugd over de moord op twee politieagenten tijdens de aanslagen van 28 mei 2018; dat hij verklaarde dat als hij naar Marokko zou worden teruggestuurd, hij binnen 24 uur naar België zou komen om “alles op te blazen” en ernstige daden te begaan”*.

3.5.3. Voorts betwist de verzoekende partij het actueel karakter van de dreiging die van haar gedrag zou uitgaan en stelt zij dat zij zich heeft herpakt en afstand heeft genomen van haar verleden, dat zij haar straf heeft ondergaan en hieruit haar lessen heeft getrokken, dat de conclusies van de verwerende partij over het actueel en ernstig gevaar louter hypothetisch zijn en automatisch afgeleid zijn uit haar strafblad, dat de verwerende partij niet aantoonde dat zij nog beweerdelijk actueel een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en haar banden met België niet zouden opwegen tegen dit beweerde gevaar.

Uit de motieven zoals uiteengezet in punt 3.5. blijkt duidelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij ook op het moment van de bestreden beslissing nog kan worden geacht door haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Hierbij kan ook vastgesteld worden dat het actueel en ernstig gevaar niet automatisch afgeleid is uit haar strafblad. Er wordt immers onder meer gewezen op de staat van wettelijke herhaling, het plegen van bepaalde feiten tijdens detentie of tijdens periode van elektronisch toezicht, het plegen van een misdrijf met een drijfveer van haat, misprijzen of vijandigheid tegen een persoon wegens zijn huidskleur, de algemene context waarin het terroristisch misdrijf geschiedt, met name het onderhouden door de verzoekende partij van contacten met Trabelsi sinds 2010, het vertrekken van verschillende van haar familieleden naar Syrië om er te vechten, een radicaalislamitische entourage en het koesteren van wrok tegen de vertegenwoordigers van de autoriteiten en van een haat jegens het systeem. Eveneens wordt gewezen op de analyses van de veiligheidsdiensten, onder meer op het feit dat zij een kennis is van Trabelsi, dat in haar onmiddellijke omgeving sprake is van islamitisch radicalisme alsook dat zij wordt beschouwd als een ernstige bedreiging inzake terrorisme en extremisme, gelet op het crimineel en gewelddadig verleden waardoor zij als geradicaliseerde multirecidiverende gedetineerde bekendstaat. Betreffende het actueel karakter van het gevaar dat uitgaat van de verzoekende partij wordt ook gemotiveerd dat hoewel niet duidelijk is in welke mate zij werkelijk doordrongen is van de extremistische ideologie, de verwerende partij er echter, gelet op het lange criminele parcours van de verzoekende partij, niet zomaar kan vanuit gaan dat zij een andere weg zou zijn ingeslagen, waarbij ook gewezen wordt op de analyse van het karakter van de verzoekende partij door het OCAD waarin wordt gesteld *“Op het gebied van psychische problematiek kan betrokkene beschouwd worden als een persoon die een vijandig en wantrouwend wereldbeeld heeft, zeker wanneer het gaat over overheidsinstanties (o.a. justitie) die hem in zijn overtuiging onrechtvaardig en onredelijk behandel(d)en (hebben) en viseren. Gevoelsmatig overheerst boosheid en frustratie; welke als triggers kunnen gezien worden voor het gebruik van geweld. Gedragmatig blijken impulsiviteit en dominantie zijn functioneren te karakteriseren. Betrokkene kwam reeds van op zeer jonge leeftijd in contact met justitie en beging doorheen de jaren veelvuldig strafrechtelijke feiten die ook divers van aard waren. Daarnaast lijkt er weinig strafgevoeligheid getuige hiervan de herhaaldelijke veroordelingen, en talrijke toegekende - doch mislukte - strafuitvoeringsmodaliteiten of hem opgelegde juridische voorwaarden. (...) Concluderend kunnen we vaststellen dat hij een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld, erg grote haatgevoelens heeft tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen. Hij heeft duidelijke connecties in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar het is nog niet duidelijk of hij ook effectief geradicaliseerd is.”* Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dit sinds 25 augustus 2020, opnieuw in detentie is ten gevolge van de veroordeling van 15 juli 2020. De verwerende partij meent dan ook dat iemand met het uiteengezette criminele palmares en dergelijke niet-positief-evoluerende attitude, die bovendien sinds 1999 bijna onophoudelijk in strafuitvoering is, een reëel en ernstig gevaar vormt voor de samenleving, dat het verblijfsrecht dient geweigerd te worden, dat dit een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt nog gesteld dat uit het persoonlijk handelen van de verzoekende partij *“een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren”* komt, dat haar gedragingen getuigen van *“een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid”*, dat er thans geen elementen voorliggen waaruit zou blijken dat de

verzoekende partij het “*radicaal islamitisch gedachtegoed werkelijk vaarwel zei*” en dat de kans dat zij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is en dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt.

Aldus heeft de verwerende partij concreet onderbouwd waarom er volgens haar sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Zowel de werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving als het actuele karakter ervan zijn grondig onderzocht en worden concreet onderbouwd. De verzoekende partij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden en doet onterecht uitschijnen dat de beoordeling zou steunen op loutere hypothesen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij zich heeft herpakt en afstand heeft genomen van haar verleden, dat zij haar straf heeft ondergaan en hieruit haar lessen heeft getrokken, beperkt zij zich tot loutere beweringen. In dit kader wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing bovendien wel rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat een persoon een straf ondergaat en hieruit lessen trekt, doch hieromtrent gesteld dat het OCAD reeds oordeelde dat “*(...) er weinig strafgevoeligheid (lijkt) getuige hiervan de herhaaldelijke veroordelingen, en talrijke toegekende - doch mislukte - strafuitvoeringsmodaliteiten of hem opgelegde juridische voorwaarden. (...)*” alsook dat de kans dat de verzoekende partij bij vrijstelling het roer volledig zal omgooien en de moeite gaat nemen haar leven terug op de rails te krijgen, eerder klein lijkt gelet op de kansen die haar werden geboden in het verleden in de vorm van verscheidene strafuitvoeringsmodaliteiten, dewelke zij keer op keer verbrodde, dat zij ook in detentie er niet in slaagt zich gedeisd te houden, dat er op heden op geen enkel vlak enige positieve evolutie of kentering in haar leven op te merken is en dat het OCAD de verzoekende partij nog steeds als een ernstige bedreiging in zake extremisme en terrorisme beschouwt.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij zich steunt op een lezing van het strafregister zonder hierbij voldoende rekening te houden met het daadwerkelijk gevaar dat zij persoonlijk en actueel nog vormt voor de Belgische openbare orde of openbare veiligheid.

3.5.4. De verzoekende partij weerlegt voorts, door louter te stellen dat er geen fundamenteel belang van de samenleving wordt bedreigd, geenszins de volgende motieven waaruit blijkt dat haar gedrag wel degelijk een bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving:

“Vooreerst vormen terroristische handelingen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit, en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

Het leidt geen twijfel dat betrokkene sympathie had voor een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde.

Uit de talrijke misdrijven die betrokkene gepleegd heeft en waarvoor hij ook schuldig werd bevonden, blijkt dat hij de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. Hij deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, zijn daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu, een totaal gebrek aan respect voor overheidsinstellingen, politiediensten en justitie, alsook een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit – ook ten aanzien van kwetsbare personen, en blijken zijn daden bovendien ook nog eens door racisme ingegeven.

Daarnaast had hij eveneens sympathie voor een radicaal islamitisch gedachtegoed.

Ten tweede komt uit het persoonlijk handelen van betrokkene een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Zijn gedragingen getuigen van een immorele, onbetrouwbare en enorm gewelddadige ingesteldheid.”

3.5.5. De verzoekende partij maakt, gelet op wat voorafgaat, geenszins aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de van toepassing zijnde bepalingen geoordeeld heeft dat het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke beslissing is ter

bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Door louter te stellen dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen ernstige, werkelijk en actuele bedreiging (meer) vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, toont zij dit geenszins aan.

3.6. Gelet op het gestelde in punt 3.4. kan de verzoekende partij voorts gevolgd worden waar zij stelt dat rekening moet gehouden worden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand en gezinssituatie, haar economische, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met al deze elementen en aldus met de criteria opgesomd in artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Door enkel erop te wijzen dat zij in België is geboren en opgegroeid, elementen waarmee de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden, toont zij geenszins aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij dit aan door te wijzen op het verblijf van 40 jaar in het Rijk, waarbij de Raad opmerkt enerzijds dat de verzoekende partij incorrect voorhoudt dat het gaat om een ononderbroken verblijf van 40 jaar gelet op het feit dat zij tussen 1989 en 1992 in Marokko verbleef en in 2020 in Spanje werd opgepakt, en anderzijds dat de verwerende partij wel degelijk het feit dat de verzoekende partij bijna ononderbroken in België heeft verbleven in rekening heeft gebracht.

Door voorts te beweren dat zij volkomen in de samenleving van België geïntegreerd is, dat zij hier naar school is geweest en hier heeft gewerkt, dat al haar kennissen, vrienden en familieleden waarmee zij contact onderhoudt allen in België verblijven en dat haar sociaal netwerk en leefwereld zich uitsluitend in België bevinden, gaat zij voorbij aan en weerlegt zij geenszins de motieven waarin wordt gesteld dat haar langdurig verblijf en haar familiaal leven in België haar al die tijd niet weerhouden hebben om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen, dat zij reeds van op heel jonge leeftijd zich er onophoudelijk toe heeft laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en blijk geeft van dat ook niet eens te willen nastreven, dat het langdurig verblijf uiteraard slechts relevant is voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van de bestreden beslissing, dat dit niet kan worden vastgesteld, dat zij geen partner of minderjarige kinderen in België heeft doch wel een vader en een moeder van Belgische nationaliteit die in België wonen, net zoals haar 2 broers en zus van Belgische nationaliteit, alsook dat zij nog 5 halfbroers en 3 halfzussen heeft, dat het dan ook des te schrijnender is dat, alhoewel zij bijna ononderbroken is opgegroeid in België en altijd omkaderd is geweest door haar familie, zij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen en zich almaar meer is blijven afzetten tegen de maatschappij waarin zij zich begeeft en die haar jarenlang kansen heeft geboden, dat gelet op het feit dat zij in België geboren is het aannemelijk zou zijn dat zij in België een sociaal leven en een kennissenkring opgebouwd heeft, dat zij hieromtrent niets voorlegt, dat het redelijk is aan te nemen dat haar sociale en maatschappelijke binding met België niet van die aard is dat dit het nemen van de bestreden beslissing in de weg kan staan, dat zij immers een ernstige voorgeschiedenis heeft qua geweld, erg grote haatgevoelens koestert tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen en ook duidelijke connecties heeft in het religieus gewelddadig milieu, dat uit niets blijkt dat er sprake is van enige inkeer, wat het gevaar dat van haar uitgaat versterkt, dat bijkomend kan opgemerkt worden dat haar broer werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf wegens moord en dat ook haar zus werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf wegens moord, dat door lezing van het gehele dossier dan ook de vraag kan worden gesteld of de milieus waar de verzoekende partij zich telkens ophoudt en de mensen door wie zij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op haar, dan wel of zij van positieve invloed zijn, dat zij in elk geval geen beletsel vormen voor de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen haar en de in het Rijk verblijvende familieleden, dat het gegeven dat sommige familieleden haar in de gevangenis komen bezoeken, geen concrete afhankelijkheid aantoont, dat ook uit het loutere feit dat zij, voor de detentie, op eenzelfde adres woonachtig was als haar moeder en dat zij welkom zou blijven er opnieuw in te trekken bij vrijstelling, en uit de elementen die de moeder in het schrijven van 26 juli 2017 naar voren bracht, niet kan afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden tussen gezins- en familieleden overstijgen, waarbij er op gewezen wordt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven en het de verzoekende partij vrijstaat het contact met haar familie in België op een andere

manier te onderhouden, bijvoorbeeld middels korte bezoeken in het land van herkomst of enig derde land waar zij legaal kan binnenkomen en verblijven, alsook via de moderne communicatiemiddelen, dat uit niets blijkt dat contact via telefoon en internet niet mogelijk zou zijn en dat geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat haar familieleden, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk in en uit kunnen reizen, haar niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar zij zich zou vestigen. Ook wordt er nog op gewezen dat hoe dan ook het gedrag van de verzoekende partij blijkt geeft van een afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarin zij zich ophoudt en waarvan zij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden onophoudelijk en tot op heden heeft miskend, dat integratie ook veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten, dat uit niets blijkt dat de banden die de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België zou hebben opgebouwd van een dergelijke aard zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde, dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt worden geacht aan de openbare orde.

Daarnaast, betreffende de banden met Marokko, wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken, dat uit niets blijkt dat zij enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat zij daar niet in zou slagen zonder nabijheid van de referentiepersoon en dat zij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving.

Door enkel te betogen dat het evenredigheidsbeginsel niet gerespecteerd is, toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Waar zij stelt dat gelet op de zeer lange duur van het verblijf, de sterke banden met België en het ontbreken van banden met Marokko, en de gevolgen van de weigering voor haar en haar familie, een weigering van verblijf niet gerechtvaardigd is, blijkt dat zij het niet eens is met het oordeel van de verwerende partij doch slaagt zij er niet in de voormelde motieven te weerleggen of te ontcrachten door het louter ontkennen van enerzijds het gebrek aan integratie in België en anderzijds het aanwezig zijn van banden met Marokko en de redelijke mogelijkheid om aldaar een leven op te bouwen.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing en zoals hierboven weergegeven, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat de verwerende partij een belangrijkere rol hecht aan de eerbiediging van het openbare orde, dan aan het gezins- of privéleven en op geen enkele wijze of moment deze tegen elkaar heeft afgewogen, dat er geen rekening werd gehouden met de andere elementen waarmee zij rekening diende te houden noch kan zij laten uitschijnen dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot de stelling dat er sprake is van een familieband of een privéleven doch hieruit niet de nodige gevolgen af te leiden en zonder deze specifieke omstandigheden mee te nemen in haar beoordeling om daarna onvoorwaardelijk voorrang te verlenen aan een beweerde bescherming van de openbare orde en dat met haar persoonlijke en familiale situatie ten onrechte geen rekening werd gehouden noch met de gevolgen van de beslissing.

Hierbij wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat *in casu* de verwerende partij, na het afwegen van alle elementen, de persoonlijke en familiale banden ondergeschikt heeft geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, niet leidt tot de vaststelling dat deze afweging onevenredig is of dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De bepalingen van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet verplichten de verwerende partij slechts om bepaalde elementen bij haar beoordeling te betrekken en impliceren niet dat zij na een belangenafweging niet zou mogen oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving primeren op deze van een individuele vreemdeling en diens verwanten. Het feit dat de verzoekende partij haar private belangen blijkbaar belangrijker acht dan deze van de samenleving geeft geen aanleiding tot het besluit dat de verwerende partij geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de situatie van de verzoekende partij geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat het niet redelijk of zorgvuldig is om haar het verblijf te weigeren.

3.7. De aangevoerde schendingen worden verder onderzocht, mede in het licht van artikel 3 van het EVRM daar de verzoekende partij meent dat een terugkeer naar Marokko een onmenselijke behandeling uitmaakt.

3.7.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (cf. EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

3.7.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoekende partij in wezen dat zij bij een terugkeer naar Marokko in dat land dreigt te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. De bestreden beslissing bevat evenwel geen verwijderingsmaatregel en op grond van deze beslissing kan de verzoekende partij dus niet worden verwijderd naar Marokko. Een betoog dat een verwijdering naar Marokko in strijd zou zijn met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet dienstig.

3.7.3. Bovendien maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk dat zij in België of in Marokko een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.7.4. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij in Marokko een verdere uitvoering van haar straf in de gevangenis in Marokko riskeert, en dit onder onmenselijke omstandigheden nu zij veroordeeld werd voor terrorisme en daar waarschijnlijk het zonlicht niet meer zal zien, dat dit een reëel risico is, dat mensen die in Marokko beschuldigd worden van terrorisme geenszins kunnen rekenen op een eerlijk proces en een grote kans hebben op een zeer slechte behandeling of strafuitvoering, doch maakt deze bewering geenszins aannemelijk, nog minder legt zij hiervan stavingstukken voor.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat het feit dat haar ouders geboren zijn in het buitenland niet betekent dat zij een band heeft met het land van herkomst van haar ouders, stelt de Raad vast dat een dergelijk motief geenszins in de bestreden beslissing terug te vinden zodat voormeld betoog niet dienstig is.

Waar de verzoekende partij stelt dat een terugkeer naar Marokko in feite absurd is gezien zij afkomstig is uit Borgerhout en in België is opgegroeid, dat een uitwijzing naar een voor haar onbekend en vreemd land een onmenselijke behandeling is, dat het feit dat zij veel veroordelingen heeft, niets verandert aan het feit dat zij een feitelijke onderdaan is van België en België het enige land is dat zij kent, wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat de

verzoekende partij in België is geboren. Betreffende de banden met het land van herkomst – en aldus de mogelijkheid om aldaar terug te keren niettegenstaande haar geboorte en jarenlange verblijf in België – motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken, dat uit niets blijkt dat zij enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat zij daar niet in zou slagen zonder nabijheid van de referentiepersoon en dat zij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. De verzoekende partij weerlegt deze concrete motieven, die overigens steun vinden in het administratief dossier, niet, noch maakt zij met haar betoog, gelet op voormelde vaststellingen, aannemelijk dat een terugkeer een onmenselijke behandeling zou inhouden.

3.7.5. Waar zij stelt dat in het verleden de verwerende partij heeft getracht haar uit te wijzen in 2018-2019 doch dit niet uitvoerbaar bleek daar zij niet erkend werd als onderdaan in Marokko en er alleszins niet welkom is daar de Marokkaanse overheden weigeren een laissez-passer af te leveren, toont zij geenszins aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om zelf de nodige papieren te bekomen, noch dat haar heden de nodige documenten niet zouden afgeleverd worden door de Marokkaanse autoriteiten. Het loutere feit dat een terugwijzing enkele jaren geleden faalde, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Zo blijkt ook immers uit de stukken van het administratief dossier dat opnieuw gesprekken opgestart zijn tussen de Belgische en Marokkaanse autoriteiten teneinde de verzoekende partij te identificeren en de nodige papieren te bekomen.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij zich niet kan vestigen in Marokko en dat zij daar heden niet welkom is, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat zij om die reden onderworpen wordt aan een onmenselijke behandeling.

Nu zij niet aantoont dat zij zich niet in Marokko zal kunnen vestigen, kan zij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat zij in feite verplicht wordt om de rest van haar leven illegaal in België te verblijven, zonder enig verblijfsrecht, ontdaan van alle rechten, waaronder het recht om te werken en in haar onderhoud te voorzien. De verzoekende partij kan voorts bezwaarlijk doen uitschijnen dat haar een verblijfsrecht diende te worden toegekend om te vermijden dat zij ertoe zou gehouden zijn illegaal te leven in België en op die manier aangezet wordt haar 'oude' levenswandel verder te zetten, nu niet blijkt dat haar legaal verblijf in België, waarbij zij de mogelijkheid had om te werken en in haar onderhoud te voorzien, haar ervan heeft weerhouden veelvuldig strafbare feiten te plegen.

Bovendien houdt het loutere feit dat de verzoekende partij niet of niet onmiddellijk zou kunnen teruggewezen worden naar haar land van herkomst/nationaliteit, niet *ipso facto* in dat haar een recht op verblijf dient te worden toegekend. Nog minder doet het feit dat zij niet of niet onmiddellijk zou kunnen terugkeren naar Marokko, afbreuk aan de vaststelling dat het gedrag van de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving zodat op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht dient geweigerd te worden.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij door de weigering van het verblijfsrecht haar gevangenisstraf volledig zal moeten uitzitten laat de Raad ook niet toe te besluiten dat zij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de weigeringsbeslissing een onmenselijke behandeling uitmaakt, zodat zij ook niet aantoont met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.7.6. Waar de verzoekende partij nog meent dat het wegrukken van haar uit haar enige leefwereld in België nadat zij haar hele leven vanaf haar geboorte legaal in België heeft verbleven, een onmenselijke behandeling uitmaakt, dat het weigeren van het verblijfsrecht op zich, gelet op haar concrete situatie waarbij België het enige land is waar zij kan verblijven en al meer dan 40 jaar verblijft, door de zwaarwichtige gevolgen een onmenselijke behandeling uitmaakt, aangezien er geen alternatief is dan in België te blijven, kan zij vooreerst niet gevolgd worden, gelet op wat voorafgaat, dat België het enige land is waar zij kan verblijven en er geen alternatief is dan in België te verblijven. Bovendien komt het de Raad niet onredelijk of onmenselijk voor om het verblijfsrecht te weigeren aan de verzoekende partij die bijna gans haar leven ononderbroken in België heeft geleefd alsook hier haar dichtste familie heeft, gelet op de motieven van de bestreden beslissing waarbij niet op kennelijk onredelijke wijze, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, werd geoordeeld dat de persoonlijke en familiale belangen van de verzoekende partij

ondergeschikt worden geacht aan het vrijwaren van de openbare orde. De Raad zet hierbij nogmaals in de verf dat het *in casu* gaat om een jarenlang crimineel parcours met 16 veroordelingen voor onder meer het plegen van een terroristisch misdrijf, om het hebben op het vlak van ideologie van veel frustraties ten opzichte van de maatschappij en het koesteren van wraakgevoelens tegenover het gezag in het bijzonder, het lange tijd onderhouden van intensieve contacten met veroordeelde terroristen en andere problematisch geradicaliseerden, het bewust kiezen het criminele pad te bewandelen ondanks het langdurig verblijf en de aanwezigheid van familie in het Rijk, het geen blijk geven van de regels in België te willen respecteren, het aanhoudend de verkeerde weg te kiezen en het zich almaar meer afzetten tegen de maatschappij waarin zij zich begeeft en die haar jarenlang kansen heeft geboden en dit nog ondanks het feit dat zij bijna ononderbroken in België is opgegroeid en altijd omkaderd is geweest door familie, het niet aantonen van bijkomende afhankelijkheidsbanden ten aanzien van haar familieleden en de mogelijkheid om contacten te onderhouden van op afstand alsook het toch voorhanden zijn van banden met Marokko doordat zij er tussen 1989 en 1992 verbleef en het Arabisch en Berbers verstaat en spreekt, de leeftijd van de verzoekende partij die ertoe leidt dat zij zich nog kan aanpassen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving en, zoals blijkt uit het schrijven van haar moeder van 26 juli 2017 dat zich in het administratief dossier bevindt, de aanwezigheid van tantes, ooms, neven en nichten in Marokko, alwaar zij ook na haar kindertijd al eenmaal naartoe is gereisd.

3.7.7. Een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

3.8. Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij onzorgvuldig de bestreden beslissing heeft genomen daar zij onmogelijk België zou kunnen verlaten en zij ook niet welkom is in Marokko en zij volledig verankerd is in België en dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat er geen alternatief land is waar zij kan verblijven, dat zij enkel banden heeft met België en totaal geen band met Marokko na 40 jaar in België te hebben geleefd, met volledige integratie tot gevolg en ook dat ook haar volledige sociaal netwerk in België verblijft.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. De verzoekende partij meent voorts dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Zij meent dat een afweging dient gemaakt te worden tussen haar recht op een privé- en gezinsleven en de rechten van de overheid bij het handhaven van de openbare orde, dat hierbij rekening moet gehouden worden met de Boultif/Unercriteria. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet tot een billijke afweging komt doordat zij geen passend en voldoende gewicht heeft gehecht aan haar belangen zodat niet kan gesteld worden dat de belangen van de staat primeren. Zij meent dat er voldoende elementen zijn die toelaten aan te nemen dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, dat dient te worden nagegaan of er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders, dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is, dat zij niets meer verloren heeft in haar land van herkomst en er gevaar loopt. Zij meent dat de verwerende partij geen, minstens onvoldoende rekening houdt met haar persoonlijke situatie, in het bijzonder het feit dat zij in België is geboren, dat zij reeds meer dan dertig jaar legaal in het Rijk verblijft en enkel een band heeft met België en geen band heeft met Marokko, waar zij nooit is opgegroeid, heeft gewerkt, geleefd en gewoond, dat de verwerende partij geen rekening houdt met de familiebanden en verblijfshistoriek in België en het feit dat zij gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in het Rijk zonder voorwaarden sinds haar geboorte en zij geen enkele band heeft met Marokko, een voor haar vreemd land, dat al haar familie in België verblijft, dat haar ouders, broers en zussen allen Belg zijn, dat *in casu* door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band is ontstaan met de Belgische maatschappij, dat dit duidelijk blijkt uit de totale integratie, dat het niet is omdat men een uitgebreid strafblad heeft, dat er daardoor geen sprake zou zijn van een verregaande integratie of verankering in België, dat deze integratie niet kan worden ontkend, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de verregaande verankering, dat het onbegrijpelijk is dat zij geen verblijfsrecht krijgt in het enige land dat zij kent. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar persoonlijke en familiale situatie en dat door het voor haar onmogelijk te maken om hier een gezins- en privéleven verder te zetten en verder te wonen in België na een gans leven alhier te hebben verbleven, er afbreuk wordt gedaan aan het recht op een gezins- en privéleven. Zij meent dat er sprake is van een onevenredige inmenging.

3.9.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.9.2. Betreffende het familieleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkens (...) heeft heel wat familieleden in België wonen. Noch het langdurige verblijf in België, noch zijn familiaal leven heeft hem al die tijd weerhouden om telkens opnieuw er bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. (...)

Betrokkene is dus geboren in België en heeft voor zover geweten geen partner of minderjarige kinderen in het Rijk. Betrokkenes vader (B.M. (...), geboren op 01.01.1957, Belgische nationaliteit sinds 22.10.2001) en moeder (K.N. (...), geboren op 16.03.1960, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) wonen in België net zoals zijn 2 broers (B.R. (...), geboren op 15.01.1983, Belgische nationaliteit sinds 15.10.2001; B.A. (...), geboren op 04.03.1984, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) en zus (B.S. (...), geboren op 31.08.1986, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002). Verder heeft betrokkene nog 5 halfbroers en 3 halfzussen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij (bijna ononderbroken) opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen en zich almaar meer is blijven afzetten tegen de maatschappij waarin hij zich begeeft en die hem jarenlang kansen heeft geboden.

(...)

Daar waar de gezinsband normaliter tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van bijkomende banden van afhankelijkheid tussen hem en de in het Rijk verblijvende familieleden. Het gegeven dat sommige familieleden betrokkene in de gevangenis zouden komen bezoeken, toont geenszins een concrete afhankelijkheid aan. Ook uit het loutere feit dat betrokkene, voor detentie, op eenzelfde adres woonachtig was als referentiepersoon (in casu betrokkenes moeder), dat hij welkom zou blijven om opnieuw bij haar in te trekken bij vrijstelling, en uit de elementen die referentiepersoon destijds in haar schrijven d.d. 26.07.2017 ter sprake brengt, kan niet afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie kan niet vastgesteld worden. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met uw moeder, broers en zussen wordt niet aangenomen.’

Uit voormelde motieven blijkt dan ook dat de verwerende partij geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij weerhoudt. De verzoekende partij betwist deze concrete motieven niet.

3.9.3. Familie- of gezinsbanden die niet kunnen gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen voor een vreemdeling die lange tijd gevestigd was in het Rijk, echter wel onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, Znamenskaya v. Rusland, par. 27) in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Omdat artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“*immigrés établis*”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. De weigering tot verlenging van een verblijfsmachtiging en de uitzetting van een langdurige verblijvende of gevestigde vreemdeling vormen dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

In het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de economische situatie en sociale en culturele integratie in het Rijk van de verzoekende partij.

Betreffen het privéleven in België motiveert de verwerende partij als volgt:

“Betrokkens is geboren in België en heeft heel wat familieleden in België wonen. Noch het langdurige verblijf in België, noch zijn familiaal leven heeft hem al die tijd weerhouden om telkens opnieuw er

bewust voor te kiezen het criminele pad te bewandelen. Betrokkene heeft reeds van op heel jonge leeftijd zich er onophoudelijk toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren, en geeft blijk van dat ook niet eens na te willen streven. Dit wordt eens te meer bevestigd door zijn lijvig strafblad, de aard van de feiten en de evolutie in de ernst van de gepleegde feiten waar hij telkens voor veroordeeld wordt. Het langdurige verblijf is uiteraard slechts relevant voor zover er enige integratie uit afgeleid kan worden die een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Dit kan echter niet worden vastgesteld.

(...)

Betrokkenes vader (B.M. (...), geboren op 01.01.1957, Belgische nationaliteit sinds 22.10.2001) en moeder (K.N. (...), geboren op 16.03.1960, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) wonen in België net zoals zijn 2 broers (B.R. (...), geboren op 15.01.1983, Belgische nationaliteit sinds 15.10.2001; B.A. (...), geboren op 04.03.1984, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002) en zus (B.S. (...), geboren op 31.08.1986, Belgische nationaliteit sinds 26.02.2002). Verder heeft betrokkene nog 5 halfbroers en 3 halfzussen. Het is dan ook des te schrijnender dat betrokkene, alhoewel hij (bijna ononderbroken) opgegroeid is in België en altijd omkaderd is geweest door zijn familie, hij toch aanhoudend de verkeerde weg is blijven kiezen en zich almaar meer is blijven afzetten tegen de maatschappij waarin hij zich begeeft en die hem jarenlang kansen heeft geboden. Gelet betrokkene in België geboren is, zou het aannemelijk zijn dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent bij huidige aanvraag niets voor, het is evenwel gelet op al het voorgaande redelijk aan te nemen dat zijn sociale en maatschappelijke binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan: immers, zoals ook het OCAD vaststelt, heeft betrokkene een ernstige voorgeschiedenis qua geweld, koestert hij erg grote haatgevoelens tegenover de Belgische maatschappij, justitie en het gevangeniswezen, en heeft hij ook duidelijke connecties in het religieus gewelddadig extremistisch milieu maar is het nog niet duidelijk of hij ook effectief geradicaliseerd is. Uit niets kan in elk geval enige inkeer blijken bij betrokkene, hetgeen het gevaar dat van hem uitgaat versterkt.

Bijkomend kan worden opgemerkt dat zijn broer B.A. (...) werd veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf wegens moord, en ook zus B.S. (...) werd veroordeeld tot 27 jaar gevangenisstraf wegens moord. Door lezing van het volledige dossier kan de vraag dan ook gesteld worden of de milieus waar betrokkene zich telkens ophoudt en de mensen door wie hij zich laat omringen, eigenlijk wel enige invloed hebben op hem, dan wel of zij van positieve invloed zijn. In elk geval kunnen ze geen beletsel vormen voor huidige beslissing.

(...)

Het staat betrokkene dan ook vrij de contacten met zijn familie in België op een andere manier te onderhouden, bv. middels (korte) bezoeken in het land van herkomst of origine of enig derde land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven, alsook middels moderne communicatiemiddelen. Uit niks blijkt dat contact via telefoon en internet niet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin liggen stukken voor waaruit blijkt de familieleden, die allen de Belgische nationaliteit hebben en het land dus vrijelijk kunnen in- en uitreizen, betrokkene niet zouden kunnen komen bezoeken daar waar betrokkene zich zou vestigen. Uit het dossier blijkt dat betrokkene tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en dat betrokkene het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken. Uit niets blijkt dat betrokkene enkel in België een (gezins)leven zou kunnen opbouwen, noch dat hij daar niet in zou slagen zonder de nabijheid van referentiepersoon.

Hoe dan ook: het gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, geeft blijk van een afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen betrokkene zich ophoudt en waarvan hij zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden onophoudelijk en tot op heden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde en de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen iemand die haar regels met voeten treedt. Uit niks blijkt dat de banden die betrokkene tijdens zijn verblijf met België opgebouwd zou hebben van een dergelijk aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Wat betrokkene economische situatie betreft, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat hij zich op economisch vlak reeds heeft geïntegreerd. Betrokkene zou in de jaren'90 in een bakkersfabriek in Turnhout gewerkt hebben en in 2015 was hij 3 maanden aan de slag bij een boekhouder. Dergelijke sporadische tewerkstelling kan niet getuigen van een integratie op economisch vlak dewelke een hinderpaal zou kunnen vormen voor huidige beslissing.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.

Wat betreft betrokkene leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen."

In zoverre zou kunnen geoordeeld worden dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privéleven van de verzoekende partij – nu de bestreden beslissing geenszins een weigering van een voortgezet verblijf of een verwijderingsmaatregel betreft en aldus van een inmenging op het eerste zicht geen sprake is – wordt nagegaan of de inmenging in overeenstemming is met het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimititeit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit).

De bestreden beslissing werd genomen krachtens artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis. Aan de legaliteitsvereiste is derhalve voldaan. De Raad stelt voorts vast dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens dient de Raad te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of de verwerende partij in een situatie waarin de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij, zoals ook wordt aangegeven in de bestreden beslissing, alle relevante gegevens waarover zij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van de verzoekende partij bij de uitoefening van haar privé- en gezinsleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De betwisting kadert dus in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgenomen voorwaarde van proportionaliteit van de getroffen maatregel (noodzakelijk in een democratische samenleving).

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Tevens moet blijken dat daarbij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar werden betrokken.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Algemene factoren die meespelen in het kader van de afweging van het belang van het individu zijn, onder meer, de mate waarin het privé- en gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van omstandigheden die het moeilijk of onmogelijk maken om het bestaande privé- en gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 79).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband;
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De verzoekende partij wijst aldus terecht op het feit dat bij het maken van een belangenafweging rekening dient gehouden te worden met de Boultif/Unercriteria, doch laat na aan te tonen met welke elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar zij stelt dat er voldoende elementen zijn die toelaten aan te nemen dat zij in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, gaat zij volledig voorbij aan en weerlegt zij geenszins de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven en dat de contacten mogelijk zijn op andere manieren alsook dat er van een integratie in

het Rijk geen sprake is, minstens dat haar sociale en maatschappelijke binding met België niet van die aard is dat ze het nemen van de beslissing in de weg staat.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet tot een billijke afweging komt doordat zij geen passend en voldoende gewicht heeft gehecht aan haar belangen zodat niet kan gesteld worden dat de belangen van de staat primeren, wijst de Raad er op dat het loutere feit dat *in casu* de verwerende partij, na het afwegen van alle elementen, de persoonlijke en familiale banden ondergeschikt heeft geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, niet leidt tot de vaststelling dat zij geen passend en voldoende gewicht heeft gehecht aan haar belangen, noch dat deze afweging onevenredig is of dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. Het feit dat de verwerende partij het belang van het individu in ogenschouw dient te nemen bij de belangenafweging impliceert niet dat zij na een belangenafweging niet zou mogen oordelen dat de belangen van de Belgische samenleving primeren op deze van een individuele vreemdeling en diens verwanten. Het feit dat de verzoekende partij haar private belangen blijkbaar belangrijker acht dan deze van de samenleving geeft geen aanleiding tot het besluit dat de verwerende partij geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de situatie van de verzoekende partij geen beletsel vormt om de bestreden beslissing te nemen.

Uit de belangenafweging blijkt overigens ook dat de verwerende partij is nagegaan of er hinderpalen zijn voor het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders en heeft geoordeeld dat dit het geval is daar de verzoekende partij tussen 1989 en 1992 in Marokko heeft verbleven en het Arabisch en Berbers zou verstaan en spreken, daar uit niets blijkt dat zij enkel in België een leven zou kunnen opbouwen, noch dat zij daar niet in zou slagen zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dat het redelijk is te stellen dat zij nog voldoende jong is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving, dat zij meerderjarig is maar niet van hoge leeftijd. Door louter te beweren dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is, dat zij niets meer verloren heeft in haar land van herkomst en er gevaar loopt, toont zij geenszins aan dat voormelde motieven, mede gelet op wat hieromtrent reeds *supra* werd uiteengezet, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zouden zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen, minstens onvoldoende rekening houdt met haar persoonlijke situatie, in het bijzonder het feit dat zij in België is geboren, dat zij reeds meer dan dertig jaar legaal in het Rijk verblijft en enkel een band heeft met België en geen band heeft met Marokko, waar zij nooit is opgegroeid, heeft gewerkt, geleefd en gewoond, dat de verwerende partij geen rekening houdt met de familiebanden en verblijfshistoriek in België en het feit dat zij gerechtigd was tot een onbepaald verblijf in het Rijk zonder voorwaarden sinds haar geboorte en zij geen enkele band heeft met Marokko, een voor haar vreemd land, dat al haar familie in België verblijft, dat haar ouders, broers en zussen allen Belg zijn en dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar persoonlijke en familiale situatie kan zij niet gevolgd worden zoals reeds werd uiteengezet in punt 3.2.

Ut het betoog van de verzoekende partij dat *in casu* door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band is ontstaan met de Belgische maatschappij, dat dit duidelijk blijkt uit de totale integratie, dat het niet is omdat men een uitgebreid strafblad heeft, dat er daardoor geen sprake zou zijn van een verregaande integratie of verankering in België, dat deze integratie niet kan worden ontkend, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de verregaande verankering, dat het onbegrijpelijk is dat zij geen verblijfsrecht krijgt in het enige land dat zij kent, dat door het voor haar onmogelijk te maken om hier een gezins- en privéleven verder te zetten en verder te wonen in België na een gans leven alhier te hebben verbleven, afbreuk wordt gedaan aan haar recht op een privé- en gezinsleven en dat er sprake is van een onevenredige inmenging, blijkt aldus dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing en meer specifiek de beoordeling van de integratie in België en de gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, doch toont zij met dit betoog geenszins aan dat de concrete motieven in de bestreden beslissing hieromtrent, die steun vinden in het administratief dossier, foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

3.10. De verzoekende partij wijst tot slot nog op artikel 41 van het Handvest en stelt dat indien zij effectief en op ernstige wijze zou zijn gehoord de verwerende partij rekening had gehouden met het feit dat zij niet kan vertrekken naar Marokko nu zij daar niet welkom is en daar waarschijnlijk zal worden opgesloten en op een onmenselijke manier zal worden behandeld, dat zij had kunnen verduidelijken dat zij haar strafrechtelijk verleden achter zich heeft gelaten en dat zij momenteel geen enkel gevaar uitmaakt voor de openbare orde, dat zij dan ook de kans zou hebben gehad om onder andere haar sterke band met België aan te tonen en het gebrek aan enige band met Marokko. Zij meent dat haar de kans werd ontnomen om conform de criteria van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, waarmee de verwerende partij verplicht is rekening te houden, informatie en documenten mee te delen aan de verwerende partij zodat de aanvraag tot gezinshereniging met haar moeder mogelijks niet zou geweigerd zijn, dat zij niet kon weten dat de verwerende partij toepassing zou maken van voormelde bepaling.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen.

Verder moet worden aangegeven dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden.

De verzoekende partij, die reeds uitvoerig werd gehoord op 29 mei 2018, toont met haar betoog, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, niet aan dat zij, tijdens een eventueel bijkomend gehoor, nog feiten had kunnen meedelen die verwerende partij niet bekend waren of concrete elementen en/of bewijsstukken had kunnen naar voren brengen die een invloed hadden kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.11. Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat descendenten beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die ten laste zijn van de Belg, een recht op verblijf in functie van de Belg genieten indien zij deze Belg vergezellen of bij hem voegen.

De verwerende partij heeft deze bepaling niet in vraag gesteld of geschonden door erop te wijzen dat zij, om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, die erop is gericht om haar toe te laten een Belgische bloedverwant in opgaande lijn te vervoegen, niet inwilligt.

Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk duidelijk dat de verwerende partij de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden kan weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt geenszins.

3.12. Een schending van de in het enig middel aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER